

ಸಂಪುಟ ೨೨

ಫೆಬ್ರವರಿ ೧೯೬೦

ಸಂಚಿಕೆ ೧೧

ಕು ಹ ಕಿ ಡಿ ಗ ಳು

ಸದಾಶಿವ ನಗರದಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಪಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಉದ್ಘಾಟಿಸುತ್ತಾ ಕೇಂದ್ರದ ಸಚಿವರು ಎರಡು ಮರ ಹುಟ್ಟಿಹಾಕಿದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮರ ಕಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದರಂತೆ.

—ಒಂದು ಮರ ಕಡಿದು ಹತ್ತು ಹೂವು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರೆ ಸಾಲದೇ?

* * * *

ಸಿಲೋನ್ ರೇಡಿಯೋದವರು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತಾ ರೆಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ.

—ಇರಲೇಬೇಕು? ಹಾಡಿನ ಧ್ವನಿ ಮುದ್ರಿಕೆಯು ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ -
“ತಲೆನೋವು. ಎಸ್ಮೊಎಲ್ಲಿ” ಎಂಬ ಜಾಹಿರಾತನ್ನೂ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ!

* * * *

ಹೆಂಡತಿಯ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಬೇಕಾದಾಗ ಆರ್ಗಸ್ ಹುಂಜವು ಬಲ ಗಾಲಿನಿಂದ ನೆಲವನ್ನು ಥಳಿಸುತ್ತದಂತೆ, ಕೂಡಲೆ ತಲೆಯನ್ನು ಬಲ ರೆಕ್ಕೆಯ ಕೆಳಗೆ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತದಂತೆ.

—ಹುಷಾರ್ ಕ್ರಮ! ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಫ್ಯಾಕರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಹೇಳುವಾಗ ಆರ್ಗಸ್ ಹುಂಜದ ಹುಷಾರ್ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತೇನೋ!

ಔಷಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಈಗೀಗ ಬೆಂಕಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆಯಂತೆ

—ಬೆಂಕಿ ಜನ!!

* * * *

ಹಿಮಾಲಯದ ಲಡಕ್ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾತನಿಗೆ ನೂರಾ ಎಂಟು ವಯಸ್ಸಾಗಿದೆಯಂತೆ.

—ಈತನ ಜನ್ಮೋತ್ಸವವನ್ನು ಯಾರು ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ? ಚೀನೀಯರೇ? ಭಾರತೀಯರೇ?

* * * *

ಜೇಳೊಂದು ಮನುಷ್ಯನಂತಿದ್ದವನನ್ನು ಕುಟುಕಿದಾಗ ಅದರ ಕೊಂಡಿಯೇ ಕಳಚಿಕೊಂಡಿತಂತೆ—ಬಲು ಮಿಲಮಿಲಗುಟ್ಟಿತಂತೆ!

—ಪಾಪ! ಅದಕ್ಕೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ! ಮನುಷ್ಯನಂತಿದ್ದವನು ಸುಂಕದ ಕಟ್ಟಿಯವನು ಅಂತ!

* * * *

ಶೈಲಿನಲ್ಲಿ ಹಣದ ಚೀಲ ಕಳುವಾಯಿತೆಂದು ವರದಿಯಾಗಿದೆ.

—ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಕವಿಯೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಹಣದ ಚೀಲ ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ೨ ರೂಪಾಯಿ ಹೋಯ್ತು ಎಂದು ಫಿರ್ಯಾದು ಕೊಟ್ಟಾಗ, ಅವನನ್ನೇ ಹಿಡಿದರಂತೆ—“ನಿನಗೆ ೨ ರೂಪಾಯಿ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು, ಹೇಗೆ ಮಿಕ್ಕಿತು?” ಎಂದು ಕಾರಣ ಹೂಡಿ.

* * * *

ಹುತ್ತವ ಬಡಿದರೆ ಹಾವು ಸಾಯಬಲ್ಲದೇ? ಎಂದು ಹಿರಿಯರು ಅಂದು ನುಡಿದರು.

—ಆದರೆ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹುತ್ತವನ್ನು ಬಡಿದರೆ, ಹೆದರಿ ಹಾವು ಒಳಗೇ ಸಾಯುವ ಸಂಭವವಿದೆ.

* * * *

ಈಗೀಗ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಆಡೋದಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಆಟಗಾರರನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡೋದು ಬಹುಮುಖದಿಂದ ಬಲು ಸುಖವಾಗಿಸುತ್ತೆ, ಎನ್ನುವುದು ಶುದ್ಧ ಕುಹಕ.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಿರಾ ?

ಮಲಗು ಮಲಗಲೆ ಬಿ.ಎ. ಅಳಬೇಡವೆಂಬೆ.

ಜೋಗುಳವ ಹಾಡುವೆ, ನೊರೆಹಾಲ ಕುಡಿಸುವೆ.

ಎಂದು ಅಜ್ಜಿ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟಲಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಳು. ಕಾಫಿ ಪುಡಿ ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಂದಿದ್ದ ಮೂರನೆ ಮನೆಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾಕೆ, “ಮೊಮ್ಮಗಳಿಗೆ ಇದೆಂಥಾ ಹೆಸರಜ್ಜೀ” ಎಂದಳು. “ಮಗಳನ್ನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಕಳಿಸಿದೆ, ಬಿ.ಎ. ಪದವಿ ಪಡೆದುಬರಲಿ ಅಂತ. ಇದನ್ನು ತೊಗೊಂಡು ಬಂದಳು, ಅದಕ್ಕೇ ಆ ಹೆಸರೇ ಇಟ್ಟಿ ಕಣ್ರೀ” ಎಂದರಂತೆ ಅಜ್ಜೀ.

* * * *

ಹರಿಕಥೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯರಾಗಿದ್ದ ಬ್ರ. ಶ್ರೀ. ಅಚ್ಚಣ್ಣ ದಾಸರು ನೆಲಮಂಗಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ರಾಮನವಮಿ ಉತ್ಸವಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಅವರನ್ನು ಅಮಲ್ದಾರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿದ್ದರು. ಮನೆಯ ತುಂಬಾ ಮಕ್ಕಳು. ದಾಸರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಪಿಟೀಲಿನವರು, ತಬಲದವರು ತಂತಮ್ಮ ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ದಾಸರ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು.

ದಾಸರಿಗೆ ೭೦ರ ಪ್ರಾಯ. ಮನೆ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಅವರ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲೇ ಆಟವಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದುವು. ಸಂಜೆ ಅಮಲ್ದಾರರು ಮನೆಗೆ ಚಂದು, ನೋಡಿದಾಗ ಮೂರನೇ ಮಗ, ಆರನೇ ಮಗಳು, ಇಬ್ಬರೂ ತಬಲವನ್ನು ಬಾರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಮಲ್ದಾರರು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ರೇಗಿದರು.

ಅಮಲ್ದಾರರನ್ನು ದಾಸರು ಸಮಾಧಾನಮಾಡಿದರು. “ರಾಯರೇ! ಯಾಕೆ ರೇಗುತ್ತೀರೇ? ತೊಗಲು ಬಿಗಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಕೈಯ್ಯಾಡಿಸೋಣ ಅಂತ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನ್ನಿಸೂಲ್ಲವೇ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ.

* * * *

ಅಡಿಕೆ ಮಂಡಿ ಸಾಹುಕಾರರ ಮಗ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದುಕ್ಕೆ ಅಂತ ಷಹರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಮೂರು ವರ್ಷ ಓದು ಮುಗಿಸೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಾರನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೂ ನಿರ್ಧರಿಸಿಗೊಂಡಿದ್ದ. ಬೇಸಿಗೆ ರಜಕ್ಕೆ ಊರಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ. “ಒಬ್ಬನೇ ಮಗ ಅಂದ್ರೆ!

ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಮನೇಲಿ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಸಾಕು. ನಾವೇ ಷಹರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಈ ಸಂಬಂಧ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ ಮಾಡಿಬರೋಣ” ಎಂದು ಆಕೆ ಗಂಡನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದಳು.

ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ, ಮಗ ಹೆಂಡತೀನ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಾಗ ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಅತ್ತೆಮ್ಮನವರೂ ಜತೆ ಬಂದರು. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಇದ್ದು ಹೋಗುಕ್ಕೆ ಎಂದು.

ಮಲೆನಾಡಿನ ಕಾಡುಗಳಂಚಿನಲ್ಲಿ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ಹೋದರೆ ಚೆನ್ನ ನಾಳೆ ಹೋಗೋಣವೇ ಎಂದು ಮಗ ಕೇಳಿದಾಗ ನವ ವಧು ಬಲು ಖುಷಿಯಿಂದ ಒಪ್ಪಿದಳು. ಮಾರನೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್‌ಗೆ ಹೊರಟಾಗ, ಹೆಂಡತಿ ಜತೆಗೆ ಅತ್ತೇನೂ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದುದು ಮಗನಿಗೆ ಕಂಡುಬಂತು. ಬಲು ಬೇಜಾರಾದರೂ ಬೇರೇನೂ ಮಾಡಲಾರದೆ ಪೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೊರಟ. ಕಾಡಿನಂಚಿನ ಕೊಳದ ಹತ್ತಿರ, ತಂದಿದ್ದ ಚಾವೆಯನ್ನು ಹಾಸಿದ.

ತಾಯಿ ಮಗಳು ಕಾಡಿನೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಹಠಾತ್ತನೆ ಮಗಳು ಬೊಬ್ಬೆ ಇಟ್ಟಳು. ಅಮ್ಮಾ! ಅಮ್ಮಾ! ಅಯ್ಯೋ ಅಪ್ಪಾ! ಬನ್ನೀ ಅಂದ್ರೆ!! ಅಂತೆಲ್ಲಾ. ಮಗ ಓಡಿಹೋದಾಗ ಹೆಂಡತಿ ನಿಂತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, ಮೊದಲು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ. ಅತ್ತೆಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿದ. ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ನಿಂತಂತೆ ಆಕೆ ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ. ಎದುರಿಗೆ ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ಗಜ ದೂರದಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯೊಂದು ನಿಂತಿದೆ. ಈಕೆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೆದರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

“ಏನಾರೂ ಮಾಡಿ ಅಂದ್ರೆ” ಎಂದು ಕಾತುರದಿಂದ ಮಗಳು ಹೇಳಿದಳು. “ಹೂ ಕಣೇ!” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಧರಧರ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಕೊಳದಂಚಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ಉಸಿರು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, “ಅತ್ತೆಮ್ಮನ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ಹುಲಿಯ ತಪ್ಪು. ಆಕೆ ಕಾಟಾನ ಅದೇ ಹೇಗಾದರೂ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ನಾನೇಕೆ ಈಗ ಒದ್ದಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನಂತೆ.

* * * *

ಈ ವರ್ಷ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಹಬ್ಬದಂದು ಹಸುಗಳನ್ನು ಸಿಂಗರಿಸಿ ಹೆಂಗಸರು ಮೆರವಣಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದರಂತೆ!

* * * *

ಗಣರಾಜ್ಯದ ವಿಜೃಂಭಣೆಯ ಆಚರಣೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜನರ ಗುಂಪು ಮಿತಿಮೀರಿ ಕೂಡಿತ್ತು.

—ಎಂದು ನಗೆಮುಖದ ಜೇಬುಗಳ್ಳರು ಹಿಗ್ಗಿದರಂತೆ.

ಹಳೇ ಚೀಣೀ ಕಥೆ

ಚೀಣಾದೇಶದಲಿ ದೊಡ್ಡಗೋಡೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದನಲಾ. ಮಿಂಗ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿ!—
ಅವನ ಒಡ್ಡೋಲಗದಲಿ ಹಾಸ್ಯಗಾರನೊಬ್ಬನಿದ್ದನಂತೆ. ರಾಜಭೋಜನವಾದ
ಮೇಲೆ ರಾಜಪರಿವಾರದವರೆನ್ನು ನಗಿಸಿ ಖುಷಿಪಡಿಸುವ ಕೆಲಸವವನದಂತೆ. ಹಬ್ಬದ
ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟವಾದಮೇಲೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ಹುಕ್ಕಾಹಿಡಿದು ಕೂತೆಗ
ಹಾಸ್ಯಗಾರನು ಕಾಣಬರಲಿಲ್ಲವಂತೆ. “ಎಲ್ಲಿ ಅವ” ಎಂದು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ಕೇಳಿದ
ನಂತೆ. ಭಕ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಲಾರಂಭಿಸಿದರಂತೆ. ತುಸು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯ
ಗಾರನು ಓಡಿಯೋಡಿ ಉಬ್ಬುಸ ಪಡುತ್ತಾ ಹಾಜರಾದನಂತೆ.

“ಏಕಯ್ಯಾ ? ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಗಿ ಬಂದೆ ; ಮುಖದಲ್ಲಿ ಚಿಂತೆ ಮೂಡಿದಂತಿದೆ,
ಮಿಶೆಯ ತುದಿಗಳೆರಡೂ ಜೋಲುಬಿದ್ದಿವೆ? ಏನು ಕಾರಣ? ಎಂದು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು
ಕೇಳಿದನಂತೆ.

“ಮಹಾಪ್ರಭೋ, ಹಬ್ಬದ ಊಟಮಾಡಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮಲಗಿದೆ. ಕನಸು
ಬಿತ್ತು. ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ದುಂಬಿಯಾಗಿ ಹೂವಿಂದ ಹೂವಿಗೆ ಹಾರಿ ಮಧುಪಾನ
ಮಾಡಿ ಕಡೆಗೆ ಅಮಲೇರಿ ಹಸುರೇಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೂವೊಂದನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು
ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸಿದೆ. ಆ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕನಸೊಂದು ಬಿತ್ತು. ನಾನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ
ಒಡ್ಡೋಲಗದಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯಗಾರನಾಗಿ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಆ ಕನಸು. ನಂತರ ಎಚ್ಚೆತ್ತೆ.
ಇಲ್ಲಿಗೆ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದೆ. ಈಗ ಒಂದೇ ಚಿಂತೆ. ದಿಟವಾಗಿಯೂ ನಿಮ್ಮದುರಿಗೆ
ಇದೇನೋ, ಅಥವಾ ದುಂಬಿಯ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೇನೋ” ಎಂದು.

ಚೀಣೀಯರಿಗೆ ಯಾವಾಗಿನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಇದೇ ಚಿಂತೆ. ದೊಡ್ಡದಕ್ಕೂ
ಸಣ್ಣದಕ್ಕೂ ಇದೇ ಚಿಂತೆ.

ಅದಕ್ಕೇ ಈಗ ಅವರು ಭಾರತದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಮಾಡಿ ಊರುಕಟ್ಟಿ
ಮನೆ ಮಠ ಏರ್ಪಡಿಸಿ, ಅದೆಲ್ಲಾ ಚೀಣೀ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.
ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ನೀವು ಊಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ದಿಟ
ವಾಗಿಯೂ ಆ ನೆಲವೆಲ್ಲಾ ಭಾರತದ್ದು ಎಂದು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಒಪ್ಪಲೊಲ್ಲರು.
ಮಧುಪಾನಮಾಡಿ, ಮದೋನ್ಮತ್ತರಾದ ದುಂಬಿಗಳಂತೆ “ಝಂಕರಿಸುತ್ತಾ, ನಾವೆಲ್ಲಾ
ಕನಸು ಕಾಣೋರು ! ನಮ್ಮ ಕನಸೆಲ್ಲಾ ನನಸೇ ಹೌದು” ಎಂದು ಬೊಬ್ಬೆ
ಯಿಡುತ್ತಿದಾರೆ.

ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುದೇ ಸತ್ಯ ಎಂದೆನ್ನುವರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕನಸಿನ ಹೋರಾಟ
ನಡೆಸುವುದು ಹೇಗೆ ?

ಅವರಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಕನಸು ಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೊಂದೇ ಮಾರ್ಗವಲ್ಲವೇ ?
ಎಂದು ಹಾಸ್ಯಗಾರರು ಸಲಹೆ ನೀಡಬೇಕು.

ವಿಟ್ ಅರ್ಜಿ

“ಅಸ್ವಾ ! ನೂರಾಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕು” ಅಂದ ನನ್ನ ಮಗ, ಬೂಟ್ಟಿಗೆ ಬಣ್ಣ ಹಾಕುತ್ತಾ. ತಂದೆಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಈ ಮಗನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಭಕ್ತಿ ! ಎಂತಹ ವಾತ್ಸಲ್ಯ !! ಇಂತಹ ಮಗನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ ಒದಗಿಸೋದು ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ. ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ ಎಂದುಕೊಂಡೆ :—ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಂದೆ ಬೂಡ್ಸಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಬಣ್ಣ ಹಾಕ್ತಾ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೇ ?

“ಯಾಕಸ್ವಾ ! ಮಗ ! ಅಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿ ! ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಹಣ ಕಟ್ಟಬೇಕೇ ನಸ್ವಾ !” ಎಂದು ಬಲು ಆದರದಿಂದ, ಪ್ರೀತಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೀರುತ್ತಾ ಕೇಳಿದೆ.

ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ನನ್ನಾಕೆ ತೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದಳು.

“ಎನಸ್ವಾ ! ರಾಮು, ಅರ್ಧಗಂಟಿಯಿಂದ ಬಣ್ಣ ಹಾಕ್ತಾ ಇಧೀ ! ಮದ್ರಾಸ್ ಧೂಳಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಗಲಲ್ಲೇ ಕೊಳೆಯಾಗೋ ಬೂಡ್ಸಿಗೆಕಪ್ಪಾ ಇಷ್ಟು ಶೃಂಗಾರ” ಎಂದಳು.

ಆಗ ನೋಡಿದೆ. ನನ್ನ ಬೂಟ್ಟಲ್ಲ ಅದು, ಮಗನದೇ !

“ಎಲಾ ! ಮಗನೇ” ಎಂದೆಂದುಕೊಂಡೆ.

“ಹೋದ ತಿಂಗಳೇ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕಟ್ಟಲಿಲ್ಲವೇ ಅಂದ್ರೆ ! ಅದನ್ನೂ ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟರಾ ? ಹೇಗಾದೂ ಕಛೇರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತೀರೋ. ನೀವೇ ಸಂಸಾರಾನ ನಡೆಸ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಮೂರೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಪರ್ ಚೇಟಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀ. ಸರ್ಕಾರ ಕೆಲಸ ; ಹೇಗೋ ನಿಭಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಿದ್ದೀರಿ !” ಎಂದಳು ನನ್ನಾಕೆ.

ಬೂಡ್ಸು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಈಕೆ ಅಂದಿದ್ದು ಬೂಡ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದಹಾಗೇ ಆಯ್ತು. “ಮತ್ತೆ ಯಾಕೋ ರಾಮು ನೂರಾಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ?” ಎಂದೆ, ಗದರುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ.

“ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಟೆಸ್ಟ್ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಪಂದ್ಯ ಆಗುತ್ತೆ ಅಂತ ಪೇಪರಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ದುದ್ದ ಬರೆದಿರೋದು ನಿಮಗೆ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲವೇ ? ಏನು ಪ್ರಸಂಚ ಜ್ಞಾನಾನೋ ನಿಮ್ಮದು,

ನಮ್ಮಪ್ಪ ಏನೂ ಅಂತ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿದನೋ” ಎಂದು ತ್ಸುತ್ತು ಮಾಡಿದಳು ನನ್ನಾಕೆ.

“ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೆಲ್ಲರೂ ಹೋಗ್ತಾರಪ್ಪಾ ! ಟೆಸ್ಟ್ ಮ್ಯಾಚ್ ನೋಡುಕ್ಕೆ ಈಗ ಹೋಗದೇ ಇದ್ದರೆ ಮುಂದೆ ಯಾವಾಗ ಅವಕಾಶಾಪ್ಪ. ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ನಿನಗೆ ಈಗ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೇನಪ್ಪ” ಎಂದ ನನ್ನ ಮಗ.

“ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಹಣ ಕಟ್ಟಿ ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳೇ ಪಂದ್ಯ ನೋಡುಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಾಸಾಗುತ್ತೆ ನಿನಗೆ” ಎಂದೆ.

“ಜಾನಕಿ ಮಗಳು ಲತಾ ಕೂಡ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲೇನೋ ! ಅವಳೇ ಟೆಸ್ಟ್ ಪಂದ್ಯಕ್ಕೆ ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ಹೋಗ್ತಾಳಂತೆ, ರಾಮು ಹೋಗೋದೇನು ಹೆಚ್ಚು ! ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಕೂಡ ಆಡ್ತಾನೆ, ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಚರಿತ್ರೆ ಎಲ್ಲಾ ಬಾಯಿಪಾಟ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಮದ್ರಾಸಿನಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗುವಾಗ ಶ್ಯಾವಿಗೆ ಒರಳು ತೊಗೊಂಬಾ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ” ಎಂದಳು ನನ್ನಾಕೆ. ನನ್ನಾಕೆ ಮಾತಾಡಿದರೆ ಕಡ್ಡಿ ತುಂಡು ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ.

ನನಗೇಕೋ ಕೋಪ ಬಂದೇ ಬಿಡ್ತು. ಅಮ್ಮ ಮಗ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿ, ಕನೆ ಬಿಚ್ಚಿಸುಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಸಲಹೆ ಕೇಳುವಂತೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾ ರಲ್ಲ ಅಂತ ರೇಗಿದ್ದೆ. ಕಡ್ಡಿ, ಹೆಂಚಿಕಡ್ಡಿ ತುಂಡು ಮಾಡಿದಂತೆ ಹೇಳಿದೆ— “ಆಗುಲ್ಲ ! ಅಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ನನಗೆ ಸಾಲ ಹುಟ್ಟುಲ್ಲ” ಎಂದು.

ತಾಯಿ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಮಗ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ. ಆಮೇಲೆ ಬುಡ್ಡನ್ನು ನೋಡಿದ. ಆಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ.

“ಹೀಗೆ ಹೇಳ್ತಿ ಅಂತ ಅಮ್ಮ ಆಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದಳು” ಎಂದ ಮಗ.

“ಇಷ್ಟು ದಿವಸ ಇವರ ಜತೆ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿ ಇಷ್ಟೂ ಗೊತ್ತಾಗುಲ್ಲವೇ” ಎಂದಳು ನನ್ನಾಕೆ.

ಎಲ ಎಲಾ, ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೊದಲೇ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಕಡೇತನಕ ನೋಡೇ ಬಿಡ್ತೇನೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಹಠಮಾರಿತನವೂ ರೊಚ್ಚಿಬಿಡಿತು. “ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದರೇನಂತೆ?” ಎಂದೆ. ಅವರಪ್ಪನ್ನ ಕೇಳಿ ನಿನಗೆ ಹಣ ಕೊಡಲಿ, ಪುಣ್ಯವಂತರಲ್ಲವೇ ಅವರು” ಕುಹಕ ನುಡಿದ.

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ಅಂದ್ರೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಅಂತೀರಿ ಅಂತ, ಅದಕ್ಕೇ ಜಾನಕೀಬಾಯಿಯ ಕೇಳಿ, ಅವಳ ಗಂಡನ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಾಡಿದೆ. ಜಾನಕೀಗಂಡ ಹೇಳಿದರು ಈಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ, ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಖರ್ಚನ್ನು

ಮಾಡದೇ ಇದ್ದರೆ, ಕೋರ್ಟಿಗೆ ವ್ರಿಟ್ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿ ಮಾಡಿಸಬಹುದು" ಅಂತ.
 "ಟೆಸ್ಟ್ ಮ್ಯಾಚುಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರವೇ ಹಣದ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ
 ನ್ಯಾಯವಾವದಕ್ಕೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋದು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ್ದು
 ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ ಕೂಡ. ಅಂದಮೇಲೆ 'ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಹುಡುಗನ್ನ
 ಕಳಿಸುಲ್ಲ ಅಂದರೆ ವ್ರಿಟ್ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಬಹುದು. ನಾನೇ ಹಾಕ್ತೇನೆ ಬೇಕಾದ್ರೆ'
 ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

"ಹೌದು! ಅಪ್ಪಾ! ಲತಾ ಕೂಡ ಹಾಗೇ ಹೇಳಿದಳು. ಕೋರ್ಟು
 ಕಚೇರಿಗೆ ಹೋಗೋ ಬದಲು, ಮಾನವಾಗಿ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟರೇ ಚನ್ನ ಅಲ್ವೇನಪ್ಪಾ"
 ಎಂದು ಮಧುರವಾದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ರಾಮ ಹೇಳಿದ.

ಶಹಣೆ ಲಾಯರುಗಳು ಕೆಟ್ಟ ನೆರೆಹೊರೆ ಎಂದು ಹಿರಿಯರು ಹೇಳಿದ್ದು
 ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಇವರೆಲ್ಲಾ ಒಂದಾದರೆ, ಇವರ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರವೇ
 ಶೆರೆದು ನಿಂತಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ಪಾಡೇನು.

ವ್ರಿಟ್ ಅರ್ಜಿ ಒಪ್ಪಲ್ಪಟ್ಟು, ಅವರ ಕಡೇ ಹ್ಜ್ಜಾ ಅಂತ ಅನ್ನುವಂತಾದರೆ
 ಸಾವಿರದ ಮುನ್ನೂರರಷ್ಟು ಕೈ ಬಿಡುತ್ತೆ ಅಂತ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ.
 "ಆಗಲಪ್ಪಾ! ಅಮ್ಮನ ಕೈ ಬಳಿ ಮಾರಿಕೊಂಡು ಟೆಸ್ಟ್ ಮ್ಯಾಚಿಗೆ ಹೋಗಪ್ಪಾ ಆ
 ಬಳೇನ ನಾನೇ ಕೊಂಡಿದ್ದು" ಎಂದೆ.

"ಯಾಕೇ ಕಾಣೋ! |ಹಣ ಸಿಗದೇ ಇದ್ದರೆ, ಕಿವೀಲಿರೋ ಹತ್ತುಕಡುಕು
 ತೆಗೆದುಕೊಡಿ, ಅದನ್ನೇ ಮಾರಿದರಾಯ್ತು, ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರು ಹತ್ತು
 ಕಡುಕು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೇ" ಎಂದಳು ನನ್ನಾಕೆ.

ಆಗಲಿ ಕಣೆ ಎಂದು ಹತ್ತುಕಡುಕು ಬಿಚ್ಚಿ ಕೊಟ್ಟೆ—ವ್ರಿಟ್ ಅರ್ಜಿ
 ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು.

* * * *

ಸಾಚಾ ಹತ್ತುಕಡುಕನ್ನು ಎಂದೋ ಇಸ್ಪೀಟ್ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಮಾರಿಕೊಂಡು
 ಖೋಟಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ?

—ಬಚ್ಚ

ವೇಗ ವಿಳಂಬ ನ್ಯಾಯ !

ಅಥವಾ

ದಾರ ಉದ್ಧವಾದಷ್ಟೂ ಹೊಲಿಯೋದು ಕಷ್ಟ

ಖದ್ದರ್ ಪಂಚೆ ಹರಿದುಹೋಗಿತ್ತು. ತೇವೆ ಹಾಕಿ ಮಿಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಹೊಲಿಯೋದು ತಪ್ಪು, ಕೈ ಹೊಲಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಹೊಲಿಯುವುದು ನ್ಯಾಯ ಎಂದು ನನ್ನ ಕೊಠಡಿದೋಸ್ತಿಯು ಸೂಜಿ ದಾರ ತಂದು ಪೋಣಿಸುಕ್ಕೆ ಶುರುಮಾಡಿದ. ಆಗ ನಾನಂದೆ “ಖದ್ದರ್ ಪಂಚೆ ಬೇಡಾಕಣೋ, ದೊಗಲೆ ಇಜಾರ ತೊಟ್ಟು ಬಾ ನನ್ನ ಹಾಗೇ” ಅಂತ. ಕೇಳಲಿಲ್ಲ ಅವ. ಪಂಚೆ ಸುಮಾರಾಗಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹರಿಯ ಬಾರದ ಕಡೆ ಹರಿದಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೇ ಉದ್ದಾನೆ ದಾರಾನ ತೊಗೊಂಡು ಸೂಜಿಗೆ ಪೋಣಿಸಿ ಹೊಲಿಯಲು ಶುರುಮಾಡಿದ. ಹರಿದ ಪಂಚೆಯ ಎರಡೂ ತುದಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ, ಸೂಜಿ ತೂರಿಸಿ, ದಾರ ಎಳೆದುಕೊಂಡು, ಸೂಜಿಯನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಬಾರಿ ಚುಚ್ಚುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ನಿಮಿಷ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ದಾರ ಅಷ್ಟಾದ್ಧ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಬೇಗ ಹೊಲಿಯಬಹುದೇನೋ ಎಂದೆ. “ಅಂದರೆ ಇನ್ನೊಂದೋ ಎರಡೋ ಸರ್ತಿ ಸೂಜಿಗೆ ದಾರ ಪೋಣಿಸಬೇಕು ಒಂದು ಸಾರಿ ಪೋಣಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ದಾರವನ್ನೂ ನಾಲಿಗೆ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಿಸಿ ಚೂಪುಮಾಡೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ನಾಲಿಗೆ ಒಣಗೇ ಹೋಯಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ದಾರ ನಾಲಿಗೆನ ಸ್ವಲ್ಪ ತರಿದೂ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಯಾಕೋ?” ಎಂದ. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಸೂಜಿ ಚುಚ್ಚಿ ಆ ಕಡೆ ಎಳೆದ. ದಾರ ಗೋಜಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಪೂರ್ತ ಆ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆದರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆ ತನಕ ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥ ಅಂತ ಅವನಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಪಂಚೆ ದಾರ ಸೂಜಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಎಸೆದ. “ನಾನು ಬರುಲ್ಲಕಣೋ ನೀನೇ ಹೋಗೋ, ಜಾತ್ರೆ ನೋಡುಕ್ಕೆ ನವಗೇನೂ ಆಶೆ ಅಷ್ಟಿಲ್ಲ” ಎಂದ.

ನನ್ನ ಕೊಠಡಿದೋಸ್ತು ಕರ್ಣನ ತರಹ. ಒಂದು ಮಾತು ಆಡಿದರೆ ತೀರಿತು! ಕರ್ಣನೇ ಬಂದು ಕಿವಿ ಹಿಂಡಿದರೂ ಆಡಿದ ಮಾತನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆಯುವವ ನಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು ಮರುಮಾತನಾಡದೇ ಒಬ್ಬನೇ ಹೊರಬಿದ್ದೆ. ಜಾತ್ರೆಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಹೋಗೋದರಲ್ಲಿ ಏನು ಚೆನ್ನ? ಅದಕ್ಕೇ ಬನಪ್ಪಾ ಬನದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಕಲ್ಲುಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತೆ.

ಎದುರಿಗೆ ಹೋಗೋರು ಬರೋರು. ಇವರನ್ನ ನೋಡಲು ಬಲು ಮೋಜು! ಹಲವರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಆಗಾಗ್ಗೆ ರಜ ಇದ್ದ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಈ ತರಹ ಮಾಡುವ ವಾಡಿಕೆ.

ಎದುರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ಪತ್ರೆ. ೮-೧೦ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಯುವಕ ಡಾಕ್ಟರೊಬ್ಬರು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಸೇರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಐದು ನಿಮಿಷ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ನಾಲ್ಕು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಅವರ ಮನೆಯನ್ನು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಆರೂವರೆಗೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಾಗಿರಬಹುದು. ಬೈಸಿಕಲ್ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಎಂಟೂ, ಎಂಟೂಕಾಲು ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ವರ್ಷ ಆಗಿರಬೇಕು. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ, ಒಂದೆರಡು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲೇ ಹೊಸ ಮನೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡ ಡಾಕ್ಟರು, ಮೋಟಾರು ಸೈಕಲ್‌ನ್ನು ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಾಲೇಜು ಗಡಿಯಾರ ಎಂಟೂವರೆಯ ಗಂಟೆಯನ್ನೂ ಬಾರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷ ಆಯಿತು. ದೊಡ್ಡ ಮೋಟಾರು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರು, ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಜೈಲು ಗಡಿಯಾರ ಒಂಭತ್ತು ಸಾರಿ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ದಾರ ಉದ್ದವಾದಷ್ಟೂ ಹೊಲಿಯೋದು ಕಷ್ಟವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ದೂರ ಕಡಮೆಯಾದಷ್ಟೂ ಬರೋದು ವಿಳಂಬವಾಗುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದು ಸಿದ್ಧಾಂತವಾದ ಹಾಗಾಯ್ತು ನನಗೆ. ಹಾಗೇ ಯೋಚಿಸಿದೆ. ದಿಟ! ಇದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಮೂಲ ಭೂತವಾದೊಂದು ಸತ್ಯ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಬಸ್ಸುಗಳು ವೇಗವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತೆ ಅಂತಲ್ಲವೇ ಜನರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರೋದು? ಆದರೆ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದವರು ಯಾರ್ಯಾರೂ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತಿದ್ದು ನೋಡಿದ್ದೀರಾ. ನಡೆದೇ ಓಡುತ್ತ ಬೇಗ ಓಡುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲವೇ?

ತುರ್ತು ಸಮಾಚಾರ, ಕೆಟ್ಟದ್ದಾಗಲೀ, ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಲೀ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ನಂಟರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು ಎಂದರೆ ಕಾರ್ಡು ಬರೆದು ಹಾಕುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಯಾರಾದರೂ ಬುದ್ದಿ ನೆಟ್ಟಗಿದ್ದ ಅನುಭವಸ್ಥರು, ಬೇಗ ಹೋಗುತ್ತೆ ಅಂತ ತಂತೀ ಸುದ್ದಿ ಕಳಿಸುತ್ತಾರೆಯೇ?

ಹಸಿದವರ್ಯಾರಾದರೂ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಯೇ? ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದ ಅಳಿಯನಿಗೇ ಅಲ್ಲವೇ ಔತಣದ ಊಟ!

ಪಾಪಿ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪೂರ್ಣ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ಪುಣ್ಯ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೋದರೆ, ಮೊಣಕಾಲುದ್ದದಷ್ಟೇ ನೀರು! ಅಲ್ಲವೇ?

ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಶುಭಕಾರ್ಯ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ತ್ವರಿತದಲ್ಲಿ ಲಗ್ನ ಇಟ್ಟು ಅಡ್ಡಾಡಿದರೆ, ಅಜ್ಜಿ..... ಅಸಾಧ್ಯ ಅನಿಸುಲ್ಲವೇ?

ಅಯ್ಯೋ! ಹೊತ್ತಾಯಿತು ಅಂತ ಕುದುರೆ ಹತ್ತಿ ಹೊರಡಲು ಅಯ್ಯಣ್ಣ ಸಿದ್ಧನಾದರೆ ಕುದುರೆ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಗಾಯವಾಗಿರುತ್ತವೇ ?

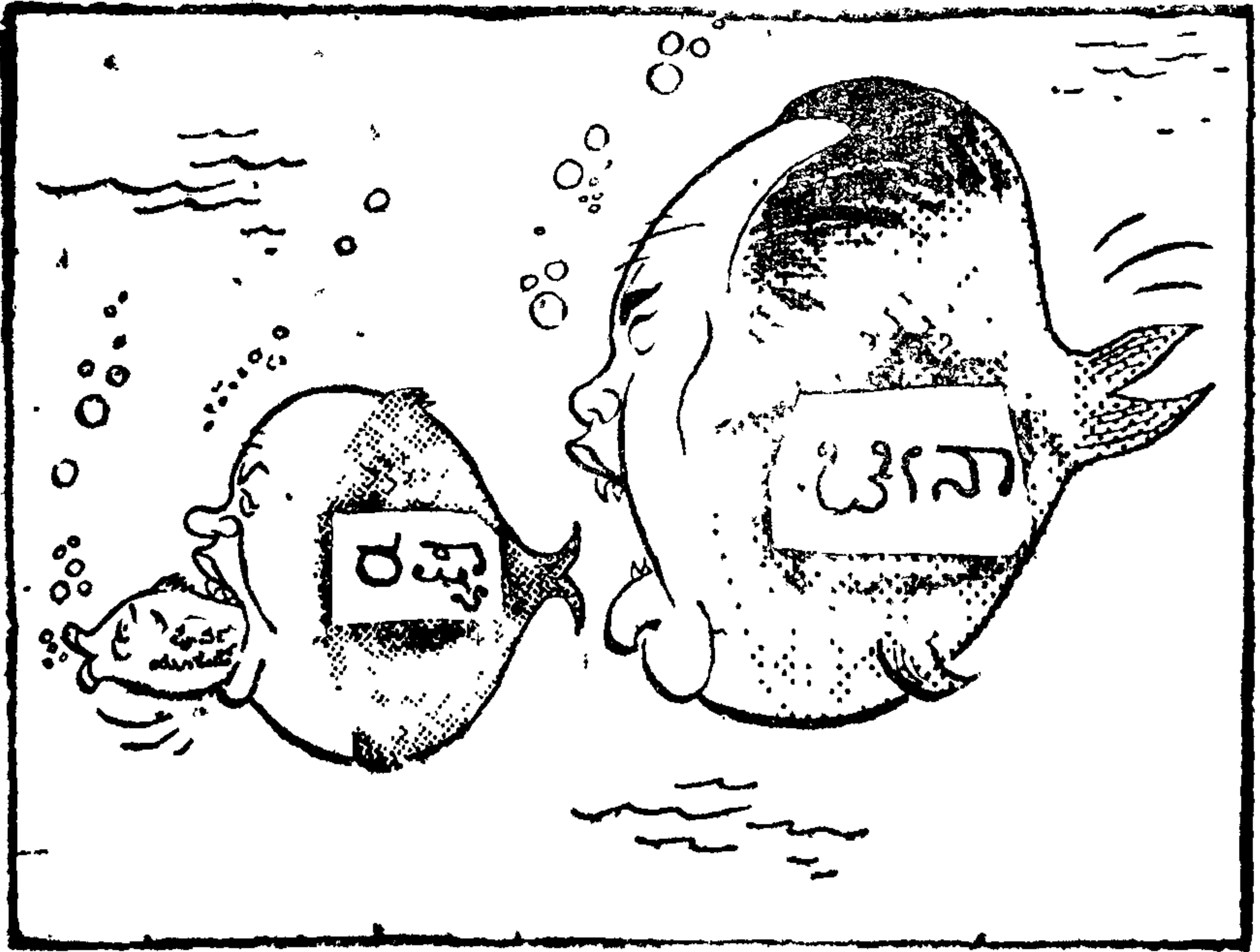
ಸಂಸಾರದ ಹತೋಟಿಗಾಗಿ, ಇಬ್ಬಿಬ್ಬರು ವೈದ್ಯರ ಸಲಹೆ ಪಡೆದು, ಇಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಪಂಡಿತರ ಸಹಾಯ ಬೇಡಿದರೆ, ಇಜ್ಜೋಡಿ ಮಕ್ಕಳಾಗುವುದನ್ನು ಕಂಡಿಲ್ಲವೇ ?

ಬೇಗ ಬೇಗ ಓದಿಸಿ, ಬೇಗ ಬೇಗ ಮಗನನ್ನು ವಿದ್ಯಾವಂತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಿರಿಯ ಬಯಕೆಯಿಟ್ಟವರ ಮರುಳುಮಕ್ಕಳು ಕೂಚುಬಿಟ್ಟರೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗುತ್ತಾರಲ್ಲವೇ ?

ವೇಗ, ಉದ್ದ ಉದ್ದೇಗ ಹೆಚ್ಚಾದಷ್ಟೂ, ವಿಳಂಬವಾಗೋದೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರ್ತು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಗಣಿತ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನಿಖರವಾಗಿ "Law of Inverse Squares" ಎಂದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ವೇಗ ವಿಳಂಬ ನ್ಯಾಯ ಅಂತೆನ್ನಬಹುದು. ಅಲ್ಲವೇ ?

—ಕುಮಾರ್

ಕೃತ್ತೇನರ ದುಸ್ವಪ್ನ-ಕಟ್ಟ ಕನಸು ?

ಹೆಸರಲ್ಲೇನಿದೆ ?

ಏನಿದೆ ? ಎಲ್ಲಾ ಅನರ್ಥಗಳೂ ಇವೆ—ಅರ್ಥಗಳೂ ಇವೆ.

ಯಾರು ಯಾರು ಏನೇನು ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ನನಗೆ ಕೇಳಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರೇನಾದರೂ ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದರೆ ಕಿವಿಗಳೆರಡೂ ನಿಮಿರಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಲೋಲಕ್ಕುಗಳು ಥರ ಥರ ಅದುರುತ್ತವೆ. ನನ್ನ ಮಾತು ಯಾಕೆ ಆಡಿದರು ? ನನ್ನನ್ನೇನಾದರೂ ಲೇವಡಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರಾ ? ಎಂದೇ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ತಳಮಳಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಮೊನ್ನೆ ಸಂಜೆ ಅಕ್ಕ ಭಾವ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದರು, ತಮ್ಮ ಕೊಠಡಿ ಯಲ್ಲಿ. ವಠಾರದಲ್ಲಿ ಚಿಪ್ಪಿನ ಬೊಂಬೆಗೆ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚುತ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದೆ. ಅವರೇನು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡರೋ ಕೇಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ, ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದರು. ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಕಿವಿಯಾಯ್ತು ಚಿಪ್ಪಿನ ಬೊಂಬೆಕೊಡ ಕೆಂಪೇರಿತು. ಮುಂದೆ ಏನಂದರೋ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಗುಸಗುಸ, ಪಿಸುಪಿಸು. ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟೆ ತೆರೆಸಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಡೋಣವೇ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿತು. ಏನಂದುಕೊಂಡಾರು ಭಾವಯ್ಯ ಎಂದೂ ಅನ್ನಿಸಿತು ತಲೆಕೆಳಗಾದ ಜಿರಳೆಯಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಒದ್ದಾಡುತ್ತ ಇದ್ದಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದೆ. “ಅವಳ ತಂದೇನೇ ಅಳಿಯನ್ನ ಕೊಂದಿದ್ದು” ಅಂತ ಅಕ್ಕ ಅಂದಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. “ಛೇ ! ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟೆ” ಅಂತ ಭಾವಯ್ಯ ಅಂದರು. ಅಷ್ಟೋ ಕೇಳಿಸಿದ್ದು. ನನಗೆ ಮದುವೇನೇ ಆಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಪ್ಪ ಕೊಲೆಮಾಡಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ! ಏನೊಂದೂ ಅರ್ಥವೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಕೋಪಮಾತ್ರ ಇತ್ತು.

ನಿನ್ನೆ ಸಂಜೆ ಸುಂದರಿಅಕ್ಕ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ವಠಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಳು, ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ. ನಾನು ಬಂದಕೂಡಲೇ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಯಾಕೆ ಎಂದು ಅನುಮಾನ ನನಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ಸಹಜವಲ್ಲವೇ ? ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕಿಟಕಿ ಹತ್ತಿರಾನೇ ನಿಂತುಕೊಂಡೆ.

ಆ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಎಷ್ಟು ಅಸಹ್ಯವಾಗಿದ್ದಳು ಎಂದಳು ಸುಂದರಿಯಕ್ಕ ಅವಳ ಜತೆಗಾರ್ತಿ ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ನಕ್ಕರು. ಕಲ್ಯಾಣಿ ಯಾರೋ ಕಾಣೆ, ಅವಳ ಜತೆಗೆ ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಯಾಕೆ ಸೇರಿಸಬೇಕು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ನಗಬೇಕು ? ಪೋನಿ ಜಡೆಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ ಅಂತಲೇ ? ಅಥವಾ ತುಟಿ ರಂಗುನೋಡಿ ನಗ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ?

ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅಪ್ಪ ರೇಗ್ತಾ ದೇವರಮನೇಲಿ ಇರೋದು ವಾಡಿಕೆ. ದೇವರಮೇಲೆ, ಅಮ್ಮನಮೇಲೆಲ್ಲಾ ರೇಗೋದು ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ ಇದು ನಮ್ಮನೆಯ ಉದಯರಾಗ, ಬಚ್ಚಲಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಕೇಳಿಸುವ ಪ್ರಾತಃಗೀತೆ ಆದರೆ ಈ ದಿನ ಬಚ್ಚಲ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅಪ್ಪ ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದರು. ಅಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ರೇಗಿದರು. ನಾನು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡೆ. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕೋಪ ಬರೋ ಅಂತಹ ಕೆಲಸ ನಾನೇನು ಮಾಡಿದ್ದು ? ದಿಟ ? ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ಏನೇನೋ ಕನಸು. ಬೆಳಗಿನ ರೂಮದಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿತ್ತು ಏಳೋದು ತಡವಾಯ್ತು. ಅಪ್ಪಕ್ಕೇ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಕೋಪ ಬರಬೇಕೇ ? ಅದನ್ನು ಅಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ? ತುಂಬಾ ಕೋಪ ನನಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಕೈ ಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿದ್ದೆ. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೇಳೇಬಿಡೋಣ ಅಂತ ಬೆಳಗಿನ ತಿಂಡಿಗೆ ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡಕ್ಕ ಭಾವ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅಪ್ಪ ಕೂತಿದ್ದರು. ಸುಂದರಿಯಕ್ಕನೂ ಕೂತಿದ್ದಳು. ನಾನು ಬಾಗಿಲ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತೇ ಇದ್ದೆ. ಅಮ್ಮ ನನ್ನ ಕೂಗಿದಳು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಂಡಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೊಡಮ್ಮ ಅಂತ ಅಂದಳು. ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಟ್ಟೆ ತಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಟ್ಟು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ನಿಂತೆ. ಅಮ್ಮ ಕೂಗಿದಳು ನಿನ್ನ ತಟ್ಟೇನೂ ತೊಗೊಂಡು ಹೋಗೇ ಅಂತ. ನಾನು ಕದಲಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಅಮ್ಮನೇ ತಿಂಡಿ ತುಂಬಿದ ತಟ್ಟಿನ ತಂದು, ನನ್ನ ನೋಡಿ, ಯಾಕೆ ? ಏನಾಗಿದೆಯೇ ! ಕೂತುಕೋ ಎಂದಳು. ಗರಬಡಿದವರಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿದ್ದೆ. “ಜ್ವರವೇನೇಸುಲ್ಲಾ ” ಎಂದಳು ಅಮ್ಮ. ಇಲ್ಲ ಅನ್ನುವಂತೆ ತಲೆ ಅಡ್ಡಡ್ಡ ಆಡಿಸಿದೆ. ದೊಡ್ಡಕ್ಕ ಎದ್ದಳು ಯಾಕೆ ಹೀಗಿದ್ದಾಳೆ ಅಂದಳು ಭಾವ ಅಂದರು ಪೈತಿಗೆ ಎದ್ದ ತರಹ ಕಾಣುತ್ತಿ ಅಂತ. ಸುಂದರಿಯಕ್ಕ ಅಂದಳು “ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕೂತುಕೋ ಬಾ, ತಲೆನೋವೇ” ಎಂದು ಅಪ್ಪ ಅಂದರು. “ಡಾಕ್ಟರು ಷಾಪಿಗೆ ಆಮೇಲೆ ಹೋಗೋಣ, ತಿಂಡಿ ಬೇಡದಿದ್ದರೆ ಕೆಡ್ತು ಬರೀ ಕಾಫಿನಾದರೂ ಕುಡಿ” ಎಂದು

ಅಮ್ಮ ಬಂದು ಹಣೆಮೇಲೆ - ಕೈಯಿರಿಸಿದಳು. ಆಗ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯು ವಂತಾಯ್ತು ದೊಡ್ಡಕ್ಕನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ “ನೀನೂ ಭಾವ ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ ಅಪ್ಪ ನನ್ನ ಗಂಡನ್ನು ಕೊಂದ ಎಂದರಲ್ಲಾ ಮೊನ್ನೆ ಸಂಜೆ ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಅಂದ್ರಿ” ಎಂದೆ. ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರು ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡು ನಕ್ಕರು. ಮೊನ್ನೆ ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದಿದ್ದೆವು. “ರಾಮ ರಾವಣ ಯುದ್ಧ” ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮಗಳು ಸುಲೋಚನೇನ, ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದ. ಆ ವಿಷಯ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ದುವಿ” ಎಂದರು.

“ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆ ಜತಿ ನನ್ನ ಯಾಕೆ ಆಡಿಕೊಂಡು ನಕ್ಕೆ ಸುಂದರಿಯಕ್ಕಾ” ಎಂದೆ. ಸುಂದರಿಯಕ್ಕಾ ನನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು, ಕಲ್ಯಾಣ ಅವತ್ತು

ಚಿನ್ನದ ಕಟ್ಟಡದ ಕಪ್ಪು ಕನ್ನಡಕ ಹಾಕೊಂಡು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಸುಣ್ಣ ತೊಡೆದ ಹಾಗೆ ಮುಖಕ್ಕೆ ಪಾಡರು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಲಕ್ಷಣ ಜ್ಞಾಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ನಗ್ತಾ ಇದ್ದೆವು” ಎಂದು

ಅಪ್ಪನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದೆ. ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಬಲು ಬೇಗ ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತೆ “ಈವತ್ತು ಬೆಳಗ್ಗೆ ತಾನೇ! ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು. ದೇವರ ಮನೇಲಿ.” ಎಂದರು ಹ್ಲೂ ಅಂತ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದೆ.

“ಪಾರಾಯಣ ಮಾಜೋಣ ಅಂತ ರಾಮಾಯಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ, ಕನ್ನಡಕ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲೇ ಸುಲೋಚನಾ ಅಂತ ನಿಮ್ಮಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ರೇಗಿದೆ. ಅವಳ ಸ್ವಭಾವ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ ನಿನಗೆ. ಅವಳು ದೇವರಮನೆ ಸಾರಿಸಿ ಗುಡಿಸಿದಮೇಲೆ, ದೇವರೆಲ್ಲಿ ಮಂದಾಸನ ಎಲ್ಲಿ, ಮಣಿ ಎಲ್ಲಿ ಅಂತ ಹುಡುಕುವುದೇ ತ್ರಾಸು! “ಎಂದರು.

ಆಗ ಭಾವಯ್ಯ ಹೇಳಿದರು ಮಾವಯ್ಯಾ! ಆ ವಯಸ್ಸೇ ಹಾಗೆ ಗಿ-ಗಳ ಆದಾಗ ಹೆಣ್ಣು, ಮಕ್ಕಳೂ ಅಲ್ಲ, ಹೆಣ್ಣೂ ಅಲ್ಲ. ಯಾರು ಏನಂದರೂ ಏನೇನೋ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಎಷ್ಟು ನೊಂದಿಕೊಂಡಳೋ ಮೂರು ದಿನದಿಂದ ನಮ್ಮ ಸುಲೋಚನ. “ಸುಲ್ಲು! ಯಾವಾಗ ಅನುಮಾನ ಬಂತೋ ಆಗಲೇ ಎದುರಿಸಿ ಕೇಳಬಾರದಾಗಿತ್ತೆ” ಎಂದರು. ಎದ್ದು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನೆಳೆದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡರು. ತಿಂಡಿ ತಿಂತಾ ಇರು ನಾನು ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇರ್ತೇನಿ ಎಂದರು. ಯಾಕೋ ಏನೋ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಹಗುರವಾಗಿತ್ತು.

“ನೋಡಿ ಮಾವಯ್ಯಾ! ಸುಲೋಚನಳ ಮುಖದ ಗೆರೆಗೆರೆಯೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ನಯವಾಗಿದೆ ಈಗ” ಎಂದರು ಭಾವಯ್ಯ.

“ಮನಶ್ಯಾಸ್ತ್ರದ ವೈದ್ಯನಾಗಿದ್ದು ಈಗ ಸಾರ್ಥಕವಾಯ್ತಪ್ಪಾ” ಅಂದರು ಅಪ್ಪ. ಅಮ್ಮ ಅಳಿಯನನ್ನು ನೋಡಿ, ನನ್ನ ತಟ್ಟೆ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟಿಗೆ ಎರಡು ಮಿಳ್ಳೆ ತುಪ್ಪ ಹಾಕಿ “ಸುಲ್ಲು! ಮೂರು ದಿನದಿಂದ ಹೇಗೋ ಇದ್ದೆಯಲ್ಲಾ ಇಷ್ಟಕ್ಕೇನೇ ಇನ್ನೇನೋ ಇರಬಹುದು ಅಂತ ಸಾಕಮ್ಮಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದೆ ಎಳ್ಳು ಉಜ್ಜಿ ಬೆಲ್ಲ ಪಾಕಕ್ಕೆ ಇಡಲಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಬಲು ರುಚಿಯಾಗಿತ್ತು. ಹೆಸರಲ್ಲೇನಿದೆ? ಆಗ ಹುರಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಅಷ್ಟೋ ರುಚಿಯಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಮಣ್ಣು ಇಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು.

— ಸುಲೋಚನ

ಪಾಪ ! ವೈದ್ಯ ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಂಡ

ಪತ್ರಿಕಾ ನಷ್ಟಪರೇ !

ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವೈದ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯು ಬಲು ದುಬಾರಿಯಾದುದು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗನುಗುಣವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಮನಗಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ದುಬಾರಿಯಿಲ್ಲದೇ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಎಂಬುದು ರಂಗಜ್ಜಿಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಪ್ರಚುರಪಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಕಳಕೊಂಡ ನೀವು ಪ್ರಚುರಪಡಿಸುತ್ತೀರೇನೋ ಎಂದು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ರಂಗಜ್ಜಿ ನಮ್ಮ ಕೇರಿಯ ಹಿರಿಯ ಮುತ್ತೈದೆ. ಸುಮಾರು ಎಪ್ಪತ್ತರ ಪ್ರಾಯ. ಐದು ರೂಪಾಯಿನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿದ ಮೇಲೇ ಆಕೆಗೆ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಮದುವೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಪ್ರಗತಿ ಮನೆತನ! ನನ್ನ ಬಡಸ್ನೇಹಿತ ಶಾಲಾ ಮಾಸ್ತರ ತಾಯಿಯಾದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಸಲಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಕೆಗೆ.

ನನ್ನ ದವಾಖಾನೆಗೆ ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಂದಲೂ ಮಂಡಿ ನೋವಿನ ಔಷಧಿಗಿಂದು ಕುಂಟುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪಟ್ಟು ಹಚ್ಚಿದೆ, ಪಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿದೆ. ಪರೀಕ್ಷಾರ್ಥವಾಗಿ ಪುಕಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದ ಔಷಧಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದೆ. ಇನ್ನೆಷ್ಟನ್ನೂ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚುಚ್ಚಿದೆ. ಕಡೆಗೆ 'ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಔಷಧಿ'ಯ ಚೀಟಿ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟೆ. "ಕಾರ್ಟಿಸೋನ್" ಮಾತ್ರೆಗಳು ಮೂರಕ್ಕೆ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ. ದಿನಕ್ಕೆ ಮೂರು ಮಾತ್ರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ರಂಗಜ್ಜಿ ಕುಂಟುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಮಾತ್ರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಂಟುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಂದರೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಔಷಧಿಯ ಬೆಲೆಯೇ ತೊಂಭತ್ತು ರೂಪಾಯಿ, ಮೂವತ್ತೇ ದಿನಗಳಿದ್ದ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ. ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ, ತಾಯಿಯ ಮೇಲಿನ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನೇ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಬಿಡುತ್ತಾನಲ್ಲ, ಇದೇ ಮುಂದುವರಿದರೆ, ಎಂದು ನನಗೆ ದುಃಖವಾಯ್ತು.

ಆದರೆ ದೇವರು ದಯಾಮಯ!

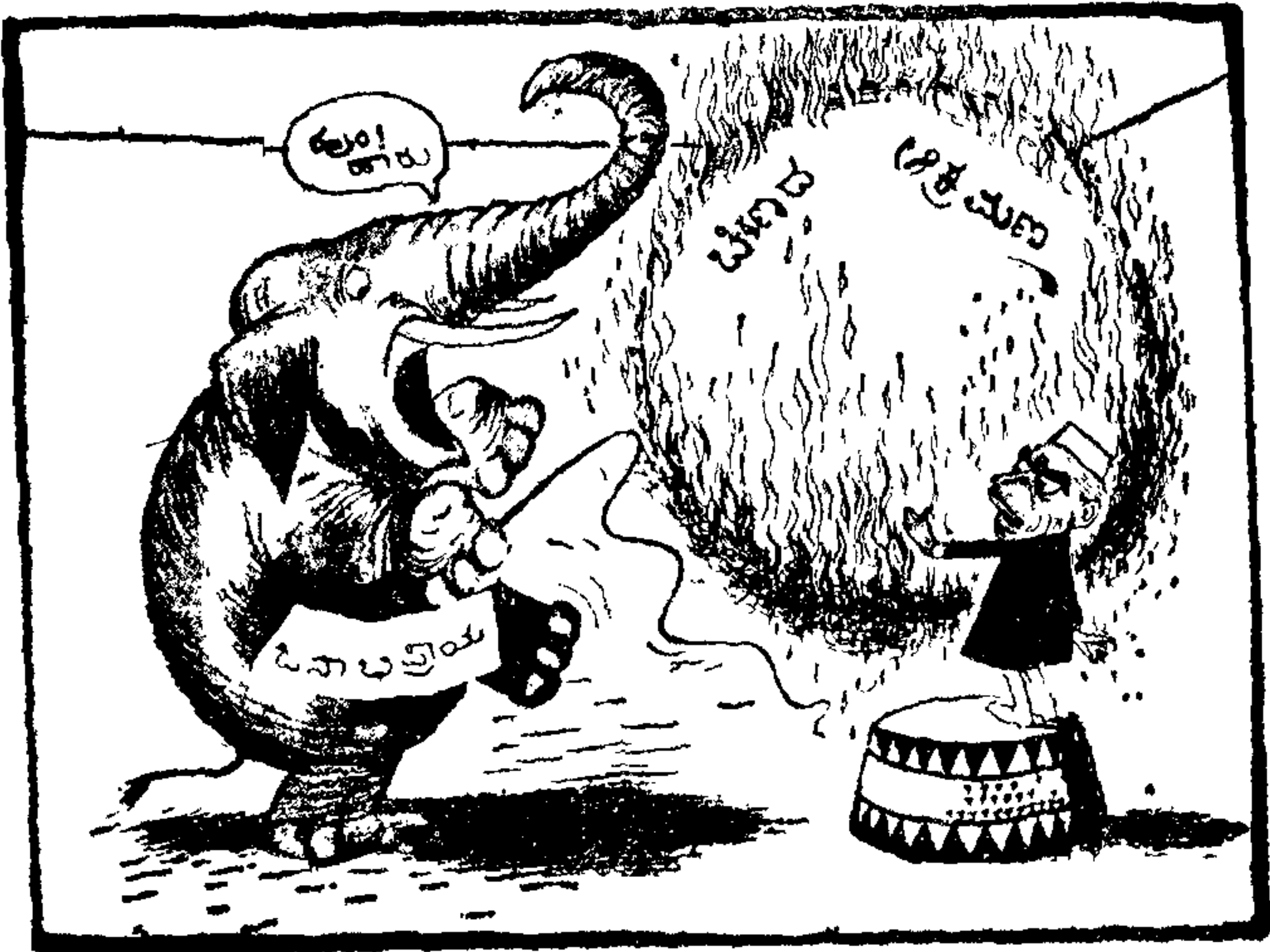
ರಂಗಜ್ಜ ಬೆಳಗ್ಗೆ ದವಾಖಾನೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ಚಿಮ್ಮುತ್ತಾ ನಡೆದು ಬಂದಳು. “ಡಾಕ್ಟರೇ! ನಿನ್ನೆ ಆ ಮಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ! ಆದರೆ ಮಂಡಿ ನೋವೆಲ್ಲಾ ಮಾಯವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ” ಅಂದಳು.

ನನಗೇಕೋ ಅನುಮಾನ! ಏನು ಮಾಡಿದಿರಿ ಅಜ್ಜಿ ಎಂದೆ.

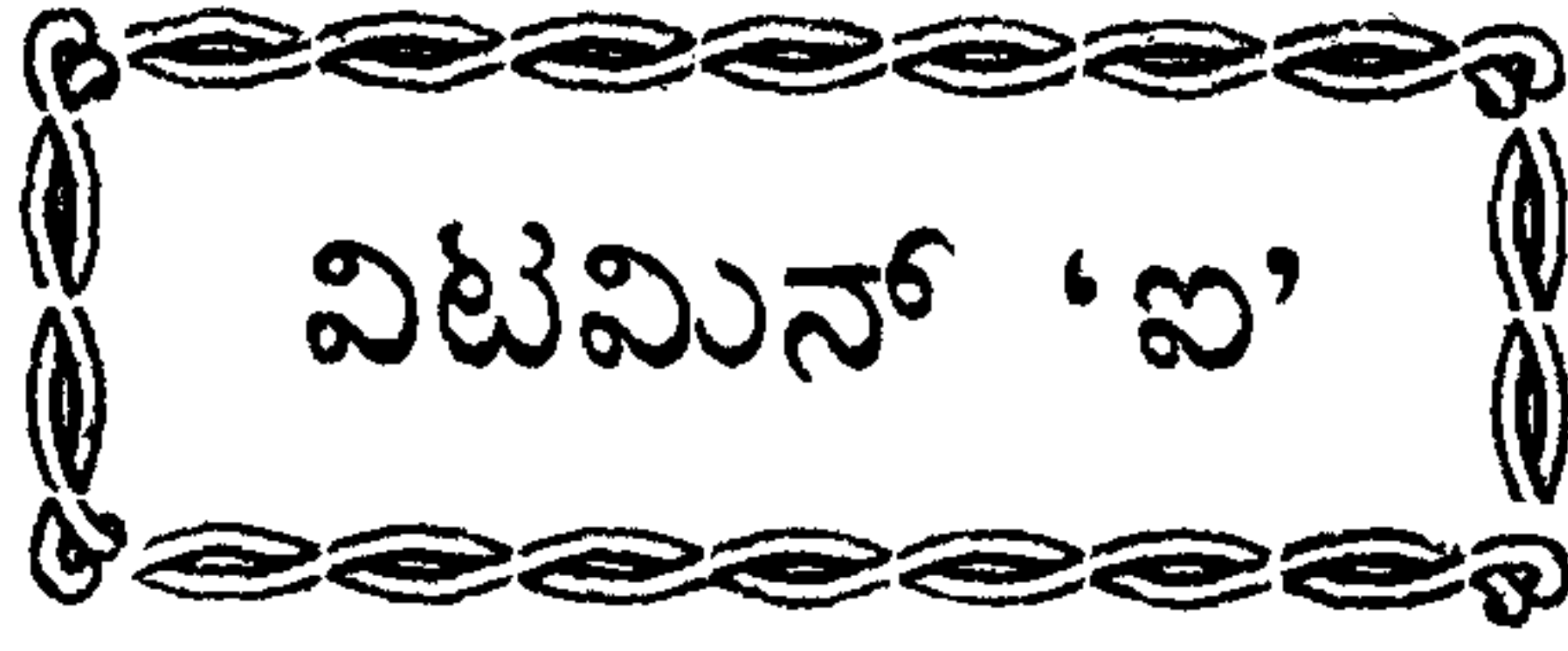
“ನಿನ್ನೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಮನೆಗೆ ಕುಂಟುತ್ತಾ ಹೋಗುವಾಗ ಅಂಗಡೀ ಬೀದೀಲಿ ಕಬ್ಬಿಣದಂಗಡಿ ಮುಂದೆ ಬೋರ್ಡೊಂದಿತ್ತು. “ಸಡಿಲಾಲ್—ಕೇಲುಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಡಿಲ ಮಾಡುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಬರೆದಿತ್ತು. ಎರಡಾಣೆ ಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಸೀಮೆಯಣ್ಣೆ ಶೀಷೆ ತುಂಬಿದ ಸಡಿಲಾಲ್ ತೈಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ. ಮನೆ ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಮಂಡಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಫಲಾರ ಮಾಡಿದೆ. ಎದ್ದಾಗ ಮಂಡಿ ಇದ್ದುದೇ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಾತ್ರೆ ತೊಗೊಳ್ಳೇ ಇಲ್ಲ” ಅಂದಳು.

ಈಗ ನನಗೆ ಅನುಭವ ಬಂದಿದೆ. ರಂಗಜ್ಜ ಕಲಿಸಿದ ಪಾಠ ಮನಸ್ಸು ಒಲಿಸಿ, ಕಬ್ಬಿಣದಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಸಡಿಲಾಲ್ ಹಾಕಿದರೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕೇಲುಗಳಂತಿರಲಿ, ಮನುಷ್ಯರ ಕೇಲುಗಳು ಸಡಿಲವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು, ಇದನ್ನು ವೈದ್ಯಕೀಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದರೆ, ಖರ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಲ್ಲವೇ?

ನಿಮ್ಮ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಬೇಡುವ,
ಡಾ|| ಪಾಪಿ

ಸರ್ಕಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏರುಪೇರು

(Recently Rediscovered)

‘ಇನ್‌ಫ್ಲ್ಯೂಯೆನ್ಸ್ ಬಿನ್ ಇನ್‌ಫ್ಲ್ಯೂಯೆಂಜ್’
ಹೇಳಲು ತೀರದು—ಈ ಇನ್‌ಜೆಕ್ಷನ್ನಿನ ಗಂಟು
ದೊರೆಯುವುದಿದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ....
ಮನೆ ಮಠ ಬಾಗಿಲು ಬಂಗ್ಗೆಗಳಲ್ಲೂ....
ಇದಿಲ್ಲದೆ ಪದ ನಡೆಯದು ಎಲ್ಲೂ....!
ವಿಜ್ಞಾನತೆ ಸೋಜಿಗವಾಗಿದೆ ಈ ವಿಟಮಿನ್ನು
ಎನ್ನೇಕಾದರು ಇದಕ್ಕಡ್ಡಿದ್ ಶರಣೆನ್ನು !
ಜಯವಾಗುವುದು ನಿನಗಿನ್ನು !
“ಅಸ್ತು ! ತಥಾಸ್ತು !
ಸ್ವಿಡ್ಡಿ ಸಮಸ್ತು !”

ಇದಿಲ್ಲದೊಡೆ ಕಾರ್ಯವು-ನಕಾರ್ಯ
ಇದೊಡೆ ರಾಕೆಟ್ಟಿನೊಲು ಬಹು ಶೀಘ್ರ !
ಬಡವರ ಕಣ್ಣಿಗೊ ಟಿಪ್‌ಟ್ಯಾಪು
ಧನಿಕರ ಕಂಡರೆ ‘ತೆಗೆ ಕ್ಯಾಪು’ !
ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದು !
ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕದು !
ಬಲು ಮೋಡಿಯ ಹಾಕಿದೆ ಈ ವಿಟಮಿನ್ನು !
(ಎನ್ನೇಕಾ ಕೇಳಾ—ವರ ಕೊಡುವುದು ಇನ್ನು !)
ಪಾಸಾಗಬೇಕೆ ?
ಫಸ್ಟ್‌ಕ್ಲಾಸ್ ಬರ್ಟೇಕೆ ?
“ಅಸ್ತು ! ತಥಾಸ್ತು !
ನಿರ್ವಿಘ್ನವನುಸ್ತು

ಮರೆಯದೆಹೋಡೆ — ಎಕ್ಸಾಮಿನರ್ಸ್‌ಗೆ ಸಲಾಮು
 ಮೇಣ್ ಸವರುತಳಿರು—ಈ 'ಸಿ-ಸಿ' ಮುಲಾಮು
 (ಅಮೇಲೆ ಕೇಳ್ತೆನ್ನ—ಫಸ್ಟಿನ್ ಫಿಸ್ಟ್ ಇರ್ದಿದ್ರೆ ನಿನ್ನ ನೇಮು!)
 ಸೀಟೋ.... ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್ಪೋ ಎನಾಗ್ಬೇಕ್ ಹೇಳಿಲ್ಲ
 ನುಗ್ಗಿಸು ಹಿಂಡು ಹಿಂಡ್ಗೆ ರೆಕಮೆಂಡ್‌ಗಳ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ
 ಸರಿ! 'ಇಲ್ಲಾ' ಎನ್ನದೆ ದೊರೆಯುವುದಲ್ಲಿ!
 ಪ್ರೊಫೆಷನರಿ ಬೇಕೆ?
 ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಆಗ್ಬೇಕೆ?
 ಫಾರೆನ್ ಹೋಗ್ಬೇಕೆ?
 ಅಸ್ತು! ತಥಾಸ್ತು!
 ವಿಜಯಾಭವ—ಸಮಸ್ತು!
 ಸುಲಗ್ನಾ ವಮಸ್ತು!!"
 ಛೂ ಬಿಡು ರೆಕಮೆಂಡ್‌ಗಳ ನೂರ್ಬಾಣ
 ಜಯವೇ ನಿನ್ನದು—ಕೇಳ್ತೆನ್ನ ಜಾಣ!

ಗೌತಿ ಪಟೇಲ

ನೀವೊಬ್ಬರೇ ಹೋದರೆ ನಾನು ಸುಮ್ಮನಿರುಲ್ಲ

ಮಂಕು ಬೂದಿ

ಅನಾದಿ ಮಾನವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದ ಹೋರಾಡುವ ಮಾರ್ಗ ಒಂದೇ. ಹಲ್ಲು, ಉಗುರು, ಕೈಕಾಲುಗಳಿಂದಲೇ ಅವನ 'ಯುದ್ಧ' ಸಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಕಲ್ಲು, ಕೊರಡು ಅವನ ಆಯುಧಗಳು. ಅನಂತರ ಹೊಸ ಹೊಸ ಲೋಹ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನೂ ರಾಸಾಯನಿಕ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹಾನಿಕಾರಕ ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತ ಮಾನವ ಹೈಡ್ರೋಜಿನ್ ಬಾಂಬು, ಮಿಸೈಲು ರಾಕೆಟುಗಳ ತನಕ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯುದ್ಧದ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ನವನವೀನವಾದ್ದೊಂದು ಬಂದಿತು. ಎರಡು ಯುದ್ಧಗಳ ನಡುವಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಥಣ್ಣಗೆ ಒಳಗೊಳಗೇ ಕೊರೆಯುವ ಪ್ರಚ್ಛನ್ನ ಯುದ್ಧವೆಂಬುದೊಂದು ಸರ್ವೇಸಾಮಾನ್ಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಯುದ್ಧ, ಶೀತಲ ಯುದ್ಧ—ಇವೆರಡನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯ ಯುದ್ಧಮಾರ್ಗವನ್ನು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಂದು ವದಂತಿ. ಅದನ್ನು 'ಮಂಕುಬೂದಿ ಯುದ್ಧ' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಎದುರಾಳಿಗಳನ್ನು ಮಂಕುಗೊಳಿಸಿ ಮಟ್ಟಹಾಕುವ ವಿಧಾನ ಅದು.

ಈ ಮಂಕುಬೂದಿ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕೊಂದು ನಿರ್ನಾಮಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಯಿಲ್ಲ. ವೈರಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸೈನಿಕರಿಗೂ ಪ್ರಜಾವರ್ಗಕ್ಕೂ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಂಕು ಕವಿಸಿ ತೋಳಗಳಂತಿರುವವರನ್ನು ಕುರಿಮರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೆಲಸ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನವಿದು. "Psycho Chemicals" ಎನ್ನುವ ರಾಸಾಯನಿಕ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದ ಗಾಳಿ-ನೀರುಗಳನ್ನು ಕೆಡಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸಿದ ಜನರಿಗೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ 'mild madness' ಅಂತಾರಲ್ಲ ಆ ತರಹ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸಿ ಅವರ ಆರ್ಭಟ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಅವರು ನೆಟ್ಟಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಶೇಷ ಹಾನಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕದವರು ಈ ವಿಧಾನವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಯಶಸ್ವಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರಂತೆ. ಡಾಲರು ಬಾಂಬರುಗಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಲಾಗದ್ದನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಸಾಧಿಸುವ ಭರವಸೆ ಅವರಿಗಿರಬಹುದು. ಹಾಗೆಯೇ ಮಂಕು ಹಿಡಿಸುವ ವಿಧಾನಕ್ಕೆ ಅಪರಿಚಿತರಲ್ಲದ ಖುಶ್ಕೇವರೂ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿವಹಿಸಿ ಅಮೇರಿಕದವರನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹಾಕುವ ಸಂಭವವಿದೆ.

ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ನೆನೆಯಬೇಕು. ಈ ಮಂಕುಬೂದಿ ಯುದ್ಧ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಹೊಸದೇನಲ್ಲ. ರಾಮಾಯಣ ಭಾರತಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಎದುರಾಳಿಗಳನ್ನು ಮಂಕುಗೊಳಿಸುವ ಮಹಾಸ್ತ್ರಗಳು ಇದ್ದೇ ಇದ್ದವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಆಗ್ನೇಯಾಸ್ತ್ರ, ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಕೇವಲ ಮಂಕೆರಚುವ ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಕೆಲಸ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡವರು ಅನೇಕರು. ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ನವನವೀನವೆಂದು ಜಂಬ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ 'ಸೈಕೋ ಕೆಮಿಕಲ್'ಗಳ ಅಪ್ಪನಂಥವು ಆಗಲೇ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಆಟಂ ಬಾಂಬು, ಹೈಡ್ರೊಜನ್ ಬಾಂಬುಗಳೂ ಹಾಗೆಯೇ ಅಲ್ಲವೇ? ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದುದನ್ನೇ ಕೊಂಚ ಪರಿಷ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೊರಗೆಡಹಿ ತಾವು ಕಂಡುಹಿಡಿದದ್ದೆಂದು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು ವಿದೇಶೀಯ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳದೊಂದು ಚಾಳಿ. ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಬಿಡಿ. ಜಗತ್ತಿಗೆ ಅದರ ಉಪಯೋಗ ದೊರೆತರೆ ಸಾಕು.

ಎಲ್ಲ ಮಹಾ ಮಹಾ ಅಸ್ತ್ರಗಳಂತೆ ಈ ಮಂಕುಬೂದಿಯ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕೇವಲ ಯುದ್ಧಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸದೆ ಶಾಂತಿ ಸಾಧನೆಗಾಗಿಯೂ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಮಂಕುಬೂದಿಯ ಅಸ್ತ್ರ ಡೆಮಾಕ್ರಸಿಯನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಏಕೈಕ ಸಾಧನವಾಗಬಹುದು. ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಕುಬೂದಿ ಎಷ್ಟು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯೆಂದು ನಾವು ಬಲ್ಲೆವು. ಈ ಸೈಕೋ ಕೆಮಿಕಲ್‌ಗಳು ಬಂದರಂತೂ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಎದುರಾಳಿಗಳನ್ನು ಸದೆಬಡಿಯಬಹುದು. ವಿರುದ್ಧ ಪಕ್ಷದವರ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಚುನಾವಣೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರುಗಳೆಲ್ಲ ಅತಿ ಮಂಕರಾಗಿ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಮುದುಡಿ ಕುಳಿತು ನವ್ಯ ಕವಿತೆ ಪಠಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಅಥವಾ ಮರಗಳನ್ನೇರಿ ಗಬ್ಬಿಲಗಳಂತೆ ತೂಗಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ಕೆಮಿಕಲ್‌ಗಳ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಒಂದು ಬೆಕ್ಕಿನ ಮುಂದೆ ಇಲಿ ಓಡಾಡಿದರೂ ಅದು ಮೂಲೆ ಹಿಡಿದು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿತಂತೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಗಳ ಪಾಡೇನು! ಮುಖ್ಯ ಯಾವ ಪಕ್ಷದವರು ಮೊದಲು ಮಂಕುಬೂದಿ ಎರಚುವರೋ ಅವರೇ ಗೆಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಅಂತೂ ಭಾಷಣ ಘೋಷಣಗಳಿಂದ ಮಂಕುಬೂದಿ ಎರಚುವುದಕ್ಕಿಂತ ಈ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವಿಧಾನ ಉತ್ತಮ.

ಮಂಕುಬೂದಿಗೆ ಉಜ್ವಲ ಭವಿಷ್ಯವಿದೆ. ಇತರ ಗ್ರಹಗಳನ್ನು ನಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗದಿರದು.

—ರಾಮಿ

ಸರಿಯಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಿ

ನಮ್ಮ ಮನೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಬಳಿಯೇ ತೆವಳುತ್ತಿದ್ದ ಮೂರು ವರ್ಷದ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಸುಮಾರು ಮೂರು ದಿವಸಗಳ ಹಿಂದೆ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತಾ ತೊಡಕೆಕೊಂಡು ಪಲ್ಟಿ ಹೊಡೆಯಲುಪಕ್ರಮಿಸಿದನು. ಪರಮೇಶ್ವರನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟು ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಕುಲದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲೆಂಬ ಆತುರದಿಂದ ನಮ್ಮಾಕೆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಮೂರು ದೂರದಲ್ಲಿ ಕೋಡಬಳೆಗಳನ್ನೋ, ಕಡಲೆ ಪುರಿಯನ್ನೋ ಜಟ್ಟಾ ಕುದುರೆಗೆ ಹುಲ್ಲು ತೋರಿಸುವಂತೆ ತೋರಿಸುವಳು. ಪರಮೇಶ್ವರನು ತನ್ನ ಪೂರ್ವದ ಜನ್ಮ ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಒಂದು ತರಹ ನಮ್ಮನೆನಿಸಿದ 'ಪುಳಿ ಜುಟ್ಟು'ನ್ನು ಆಡಿಸುತ್ತಾ, ಕೋಡಬಳೆಯ ಪಥದಲ್ಲೇ ಆಕರ್ಷಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾ ಹೆಜ್ಜೆ ತಪ್ಪಿ ಮುಗ್ಗರಿಸುವನು. ಆಗ ಆಕೆ 'ಜುಟ್ಟು ನೋಡಿ ಅಂದ್ರೆ, ಹೇಗೆ ವಾಲಾಡುತ್ತೆ. ನಿಮ್ಮ ಜುಟ್ಟು ನೀವು ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗ ಹೀಗೆಯೇ ವಾಲಾಡಿ ಎಲ್ಲರ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿತ್ತಂತೆ, ಅತ್ತೆಮ್ಮನವರು ಚಿತ್ರ ಬರುವ ಹಾಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದರು. ಎಂದು ಕೆಣಕವಾಡುವಳು !

ನವಿರಾದ ಹಸಿಬೆಳ್ಳುಳ್ಳಿಯಂತಹ ಈ ಮಾತನ್ನು ಈ ದಿವಸದ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೂ ಕೇಳಿದ ನಾನು ಮುದ್ದಾದ ನನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ನಾನೇ ತಡವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಪರಮೇಶ್ವರನಿಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಅಪ್ಪ ಮಕ್ಕಳ ಖಾಸಾ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ 'ಸರಿಯಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡೋ ಪರಮೇಶ್ವರ' ಎಂದು.

ನಾನು ಸುಮಾರು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಪ್ರಾಯದ ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದ ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆಗಳೇಳರ ಫಲವೇ ಈ ಪಾಪಿ ಪರಮೇಶ್ವರ! ಎಂದೋ ಹಾಕಿದ ಆ ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆಯೇ ಇಂದು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನೂ ತಪ್ಪಾಗಿಸಿ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಹಕವನ್ನು ಮೂಡಿಸಿ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಆಡಿಸಿತು! ಇದೆಲ್ಲಾ ಸ್ವತಂತ್ರ ಕಾಲದ ನವೀನ ಹೆಂಡತಿ, ಒಬ್ಬ ದುಡಿಯುವ ಗಂಡ, ಇವರ ಸ(ಗ)ರಳ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನದ ಒಂದು ತಾಸಿನ ಒಂದು ಸೆಕೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬಹುದಾದಂಥ ಗಂಡು ಜೀವನದ ಬೆನ್ನಿಗೆ ತಟ್ಟುವಂತಹ ಜೀವನ ವದ್ಯಾಟದ ಚಿತ್ರ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಸಹ ತಾಪಿಗಳು! ತೀವ್ರವಾದ ಹೀನ ಸುಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಜೀವನ ಒಂದು ಕಾಟಕ ಆಗಿರುವವನಿಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇರುವಷ್ಟು ತ್ರಾಣ ಇನ್ನೂ ಉಳಿದಿರುವುದೇ ಸೋಜಿಗ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅವ್ವೆ !

ಆದರೆ ಮನೆ ಹೊರಗೆ, ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಹೀಗೆಯೇ ಆಗಿ, ಸರ್ಕಾರವೂ ಜನಾಭ್ಯಾಸಿಯೂ ಬೇರೆಬೇರೆ ಎಂದು ಜನಕ್ಕೆ ಅರಿವಾದಾಗ ಜನನಾಯಕ 'ಸರಿಯಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಿ' ಎಂದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಗುಟ್ಟು ಇದ್ದೇ ಇರಬೇಕೆಂದಾದರೂ ನಿಮಗನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಜನನಾಯಕನ ಒಳ ಮನದ ತಳವನ್ನು ತಡಕಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಹಾಗೆ ನಾನು ತಡಕಾಡಿದಾಗ ನನ್ನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ರಾಂತಿಯೇ ನಡೆಯಿತು. ಆ ಕ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಸೂರತ್ ನಗರದ ವಿಶಾಲವಾದ ಮೈದಾನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಎಫ್.ಸಿ.ಸಿ.ಯ ಯುವಕರು ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದಾಗ ನೆಹರೂರವರಿಗೆ ಈ ಘೋಷಣೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಹೊಳೆದಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೆಲವರಾದರೂ ಪಂಡಿತ್‌ಜಿ ಒಳಮನಸ್ಸು ನಕ್ಕೇ ಇರಬೇಕೆಂದೂ ತಿಳಿದು ನಗುತ್ತಾರೆ. ಎಫ್.ಸಿ.ಸಿ. ದಳದವರ ಕವಾಯತ್‌ಗಿಂತಲೂ ನಮ್ಮೂರು ಪಿ.ಸಿ.ಗಳ ಕವಾಯತ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಿರುವುದು. ನೆಹರು ಇದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಕುಹಕವಾಡಿ ನಗುತ್ತಾರೆ. "ಅದೊಂದೂ ಅಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಬೀದಿಯ ಕುಮಾರಿ ಮರಕತವಲ್ಲಿಯ ಭರತನಾಟ್ಯದ ಮುಂದೆ. ನೆಹರೂವರೇ ಒಳಮನಸ್ಸನ್ನು ಇರಿಯಲು ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬೇರಾವ ಪ್ರಸಂಗವೂ ಬೇಕಾಗುಲ್ಲ" ಎಂದೂ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಕೆಣಕವಾಡಿ ನಗುತ್ತಾರೆ.

ಅದೇನೆ ಇರಲಿ—ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯಾದ ಆಟೋ ರಿಕ್ಷಾಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಾರದಾದರೆ, ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮಗೂ ಅನುಕೂಲವೂ, ನಮ್ಮ ಮನೆಯವರಿಗೆ ವಿಮೆಯ ಹಣ ಬಂದು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲವೂ ಆಗುವಂತಹ ದ್ವಿಮುಖೋದ್ದೇಶ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ತಲೆದೋರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಯಾರೋ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ನೆಹರೂರವರಿಗೆ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿರಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೆಹರೂರವರು ಗ್ರಹಿಸಿ ನನ್ನಂಥ ಬಾಳಾಜಿ ಪೀಳಿಗೆಯ ಮೇಲಿನ ಕನಿಕರದಿಂದ ಭಾರತದ ಏಕಮೇವ ಪ್ರಚಂಡ ಶಕ್ತಿ ಎನಿಸಿದ "ಪೆಡೆಸ್ಟ್ರಿಯನ್ಸ್" ಎಂಬ ಜೀವರಾಶಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವರೇ ಖುದ್ದು ಯೋಚಿಸಿದಾಗ ಈ ಘೋಷಣೆ ಅವರಿಗೆ ಹೊಳೆದಿರಬೇಕು, ಅದು ಹೀಗೆ ಹೊರಬಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ರಕ್ಷಣಸಚಿವರ ಬೆಂಬಲ ಇದ್ದೇ ಇರಬೇಕು!

ಹೋಗಲಿ, ಹೀಗಿರಬಹುದೆ?—ಹೆಜ್ಜೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಡುತ್ತಾ ಬರುವ ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಬರು ಬರುತ್ತಾ ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದೂ, ಆಕೆ ಸ್ಥೂಲಕಾಯಳಾಗಿ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಬಿಡುವ, ಕೂತಲ್ಲೇ ಕೂತು ಬಿಡುವ ಗುಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಕಲಿಯುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಏಶ್ವರ್ಯದ ಅಧಿ ದೇವತೆಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಸಾರಾಯಾಂಶ ಸಂಭೂತರಾದ ಕೆಲವೇ ದೇವತೆಗಳ ಜೊತೆ

ಹಾಗೂ ಗಂಧರ್ವ ಕನ್ಯೆಯರ ಜೊತೆ ಕೈ ಕೈ ಮಿಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಜೂಜಿನ ಕುದುರೆ
ಗಳ ಮುಂದೆ, ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ ಅಂಗಡಿಗಳ ಮುಂದೆ, ವಜ್ರ ವೈಷ್ಣೋರ್ಯದ ಅಂಗಡಿಗಳ
ಮುಂದೆಯೇ ಕಾಲ್ಗಿಜ್ಜಿಗಳನ್ನೂ ಫಲ್ ಫಲ್ ಎನಿಸಿವಾಗ, ಆ ಮೋಹಕ ಶಬ್ದ
ಕಿವಿಯನ್ನು ತಾಕಿದಾಗ, ಕಂಡ ನೋಟ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಾಡಿದಾಗ ಪ್ಲಾನುಗಳಿಗೆ ಹಣ
ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಪಂಡಿತಜೀಯ ಸುಪ್ತ ಚೇತನಕ್ಕೆ ಎಂದೋ ತಟ್ಟಿರಬೇಕು
ಅಲ್ಲವೆ-ಹಣದ ಹೆಜ್ಜೆ ಪ್ಲಾನಿನ ಕಡೆಗೇ ಹೊರತು ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ ಅಂಗಡಿಗಲ್ಲ ಎಂದು!
ಅವರ ಸುಪ್ತಚೇತನ ಅದನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೊರಗೆಡವಿರಬೇಕಲ್ಲವೆ? ಈ ಘೋಷಣೆ ಅದರ
ಅನ್ವರ್ಥವಲ್ಲವೆ?

ಸುಮಾರು ನಲವತ್ತು ಕೋಟಿಗೂ ಮೀರಿದ ನತದೃಷ್ಟ ಮಾನವ ಕುಲವನ್ನು
ಕುಲುಕುವಂತಹ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ಅದರ ನಾಯಕನೇ ಕೂಗಿದರೆ, ಹುಟ್ಟನ್ನು
ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಸಾವನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ಹಲವಾರು ದೇಶೋದ್ಧಾರ ಕಾರ್ಯ
ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರುವ ಸರ್ಕಾರದ ಘೋಷಣೆಯೇ ಅದು
ಯಾಕೆ ಆಗಿರಬಾರದು ಎಂಬ ಶಂಕೆ ತಲೆದೋರುತ್ತದೆ. ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನ
ಅರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟರೂ ಇಡಬಹುದು, ಇಟ್ಟು ಹಕ್ಕನ್ನು ಚಲಾಯಿಸ
ಬಹುದು. ಆದರೆ ಚುನಾಣಿಯ ನಂತರ ಪ್ರಜಾ ಯೋಗಕ್ಷೇಮ ಸೂತ್ರವನ್ನು
ನಡೆಸುವ ಧುರೀಣರೂ ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟರೆ—ಕೂತರೆ ನಿಂತರೆ ತೆರೆಗೆ ಜಾಡಿಸಿದರೆ,
ಉತ್ತರ ಕ್ರಿಯೆಯ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಬದುಕಬೇಕಾಗಿರುವ
ಜನ, ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನೂ ಅಲ್ಲೇ ಇಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ ಅಲ್ಲವೆ? ಅಂದ ಮೇಲೆ
ಈ ಘೋಷಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸರ್ಕಾರಿ ಅರ್ಥ, 'ಸರಿಯಾಗಿ ಆ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನೂ
ಇಡಿ, ಇಡಲೊಲ್ಲವಾದರೆ ಸುಂಕವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರರಿ' ಎಂದಷ್ಟೇ
ಅಲ್ಲವೆ? ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಕಾಣಿಸಿತು ಆ ಕ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ.

ತಲೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತಹಬಂದಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದೆ—ಗಡಿಮೀರಿ
ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಿರುವ ಚೀಣವೇ ಆ ಘೋಷಣೆಯ ಮೂಲವಾಗಿರಬಹುದು—ಅಥವಾ ಅದು
ರಾಜಾಜಿಗಳಿಗೆ ಸವಾಲ್ ಆಗಿರಬಹುದು, ಘೋಷಣೆಗಳ ಮೂಲವನ್ನು ಋಷಿ
ಮೂಲದಂತೆ ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಾರದು ಎಂದು.

—ಹಾ. ರಾ.

❖ ದೇಹ ರಚನೆಯ ನವ್ಯ ನಿಘಂಟು ❖

- ಉಗುರು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇದರಿಂದ ಕೆದುಕುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ವಿಳಂಬಮಾಡಿ ನಂತರ ಕೊಡಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋದು !!
- ಅಂಗಾಲು ಜಗಳಕ್ಕೆ ಇದನ್ನೇ ಮೊದಲು ಕೆರೆಯಬೇಕು.
- ಕಣಕಾಲು ಹಾರಿ ಹೋಗದಿರಲೆಂದು ಇದಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಬಳೆ ತೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಹಿಂದೆ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ.
- ಕಾಲು ಇದಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುವಂತಿದ್ದರೆ, ಬಾಳಬಹುದು.
- ಮುಂಡಿ ವಿನಯವಂತರಿಗೆ ಇದು ತರಿಯುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ !
- ತೊಡೆ ಕವಿಗಳು ಬಾಳೇಗಿಡ ನೋಡಿದರೆ ಕಾಣಿಸುವ ಅವಯವ.
- ಸೊಂಟ ಯಾವ ಕಾಲಿಗೆ ಮುಳ್ಳು ಚುಚ್ಚಿದರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಉಳುನ.
- ಬೆನ್ನು ಸರಕಾರವು ಹೊರಿಸುವುದೆಲ್ಲಾ ಇದರ ಮೇಲೇನೇ !!
- ಹೊಟ್ಟೆ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಾಣದಿರುವಂತೆ ಅಡ್ಡ ಬರುವ ಶ್ರೀಮಂತರಲ್ಲಿ ಹೊರವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಗುಡಾಣ.
- ಎದೆಗೂಡು ಸರ್ಕಾರದ ಖಜಾನೆಯಂತಿರುವ ಅಂಗ. ಪುಣ್ಯವಂತರ ಈ ಗೂಡನ್ನು ಸೀಳಿ ನೋಡಿದರೂ ಎರಡಕ್ಷರವಾಗಲೀ ಸಿಗದಿರುವ ಸ್ಥಳ.
- ತೋಳು ಇದರ ಬಲ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು. ತಲೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಬಾಳಬಹುದು.
- ಮೊಣಕೈ ಸರಿಯಾದ ನಕ್ಷತ್ರ, ಜಾತಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ | ಹುಟ್ಟಿದೆ ಇದ್ದರೆ-ಇದಕ್ಕೇ ಪೆಟ್ಟು ಯಾವಾಗಲೂ ತಾಕೋದು.
- ಅಂಗೈ ಇದರ ರೇಖೆಗಳನ್ನು ನೋಡಲು, ಕನ್ನಡಿ ಬೇಕೇ ಬೇಕು.
- ಹಿಂಗೈ ಎಷ್ಟು ತುಂಬಿದರೂ ತುಷ್ಟಿಯಾಗದಿರುವ ಅಂಗಳ, ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿಗಳಿಗೆ—
- ಹೆಬ್ಬೆರಳು ಚೀಪುಕ್ಕೆ ಜೆನ್ನಾದ್ದು. ವಾಪ ! ಏಕಲವ್ಯ ಇದನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡ. ಗುರು, ಗುರಿ, ಎಂದು.
- ಕತ್ತು ಸಮಾಜವು ಸಂಸಾರವೆಂಬ ನೊಗ ಇರಿಸಲು ಇದನ್ನೇ ಆರಿಸುವುದು.
- ಗಲ್ಲ ಇದನ್ನು ಕಂಡೇ ಗುಳಿಗೆ ಬೀಳೋದು.
- ಬಾಯಿ ಆಚಾರವಂತ ಅಮ್ಮಗಳನ್ನು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಯರು ಎಂದು ಅನ್ವರ್ಥವಾಗಿ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.
- ಮೂಗು ಗೆದ್ದೆತ್ತಿನ ವಾಸನೆ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮದರ್ಶಿ.
- ಕಣ್ಣು ಕೆಲವರ ಈ ಅಂಗ ಬಿದ್ದರೆ, ಬೀಳಿಸಿಕೊಂಡೋರು ಭಸ್ಮ.
- ಕಿವಿ ಹಿತ್ತಾಳೆ.
- ಹಣೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಅಳಿಸಲಾಗದ ಸ್ನೇಹ.
- ತಲೆ ಈಗೀಗ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೂ ಪಾರವಾಗಿಲ್ಲ.

—ಪ್ರಕಾಶ್

ಪಾನಪುಟ್ಟು

(ಭಾವಮಯಿ ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಭಾವ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮಣಿದು
ಪ್ರಮಾಪಣೆ ಕೇಳಿ)

ನಮ್ಮೂರು ಮನೆಹಾಳ ಪುಟ್ಟನನ್ನು ಕನಿಕರದಿಂದ ಸಾನುಭೂತವಾಗಿ
'ಪುಟ್ಟು' ಎಂದಿದ್ದೇನೆ! ಯಾತಕ್ಕೆ ಎಂಪರಿ ಇಲ್ಲಿ ಓದಿ

ಕಾಡಿನೊಳು ಕಳ್ಳ ಭಟ್ಟಿಗಳನು ಸುತ್ತಾಡಿ
ನಾಡಿನೊಳಗಿನ ಪೇಟೆಗಳನು ಹುಡುಕಾಡೀಗ
ಬಾಡಿ ಬೆಂಡಾಗಿ ಪಾನ ಹನಿ ತೊಟಕು ದೊರಕದೇ
ತಿರುಗಾಡಿ ತಿರುಗಿ ಬಂದ

ಬೆಂದು ಬಾಯಾರಿ ಪುಟ್ಟು ಊರಾಚಿ ಬಂದು
ಒಂದು ಈಚಲ ಬುಡಕೆ ನಿಂದು ತಳಮನದಿಂದ
“ಎಂದಿಗೂ ಸಿಗಲಾರೆಯೋ, ಪಾನದರಸಿಯೇ!”
ಮನದೆ ಕಡುನೊಂದು ಎಂದ

ಎನ್ನು ತೀವರಿ ಅಂಗಲಾಚಿ ಬೇಸರದಿಂದ
ಧೂಮಪಾನಕೆ ಹಚ್ಚಿ ಕುಸಿದು ಬೀಳುವುದರೊಳಗವನ
ಕಣ್ಣಿರು ಗಿಡದೊಳಗೆ ಕಳ್ಳನಂತಡಗಿರುವ
ಪಾನಸಿರಿ ಹುಟ್ಟು ಕಂಡ!

ಅರಬರೆ ದೇಶದ ಮಾಟಗಾರತಿಯ ಮೊಗದ
ಮುಸುಕೆ! ಹರೆಯದ ಬಯಕೆಗಳು ಹಬ್ಬಿ ಹೊಮ್ಮಿದ
ಅನ್ಯತ ಕಳಸವೆ! ವಿರಹಿಯ ತಣಿಸಲಳವುಳ್ಳ ಕಾ—
ಮಿಣಿಯ ಉಬ್ಬಿದೆಯೇ!

ಹಬ್ಬವೇ ! ಕೊರಳು ಮರುಳಾಗಿ ಹಾಡುವ ಸಂಜೆ
ಗಬ್ಬವೇ ! ಉಕ್ಕಿ ದೆಸೆಯಿಂದ ತುಳುಕುತ್ತಲಿಂದ 'ನಾ—
ನೊಬ್ಬನೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಬೆಟ್ಟಿಯಾಗುವೆ ನಿಂದು
ಒಣ ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು'

ಸಂಜೆ ಗತ್ತಲಾವರಿಸೆ ಮೊತ್ತೇರಿದಂತೆ
ಹಾರುಗಾಲಿನ ಭರದಿ ಗಿಡದಡಿಗೆ ತಲುಪಿದನು
ದೇವತೆಯ ಹಾಗೆ, ಅಮೃತವರಿಸಿ, ಸುರಲೋಕದ
ಕ್ಷೀರ ಕಡಲನು ಕಡೆದು

ಮೂರು ಮೂರಗಳಮೇಲೆ ಕಂಡ ಕಟ್ಟಿದಗಡಿಗೆ
ಹಾರಿದನು ಹೆಂಡಕುಡಕ, ಹೀರಿದನು ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟ
ತೀರಿದರು ತಣಿವಿಲ್ಲ ಮನದಣಿಯ ಕುಡಿದರೂ
ಮೈಮರೆಯಲಿಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ

ಹಾ. ರಾ.

ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ

ಮೊನ್ನೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಸೊಸೆ ಬಲು ಒಪ್ಪು ಓರಣ
ಮನೆಗೆಲಸ, ಅಡಿಗೆಯಲ್ಲಂತೂ ಶುದ್ಧ ಕೋಣ
ಸಂಜೆ ಐದಕ್ಕೆಲ್ಲ ರೆಡಿಯಾಗಿ ವಾಕು
ತಿರುಗುವಳು ಪತಿಯ ಜೊತೆ ಸಿನೇಮ ಪಾರ್ಕ್

ಯುಗ ಮಹಾತ್ಮೆ

ಕೃತ , ತ್ರೇತಾ ದ್ವಾಪರದ ಜನ ಸತ್ಯವಂತರಂತೆ,
ಶ್ರೀ ರಾಮ, ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ ನಿಂತಿಹರು ಕೈದೀಪದಂತೆ
ಕಲಿಯುಗದ ಜನರೋ ಬದಲಾಯಿಸುವರಣ್ಣ
ಊಸುರುವಳ್ಳಿಯಂತೆ ಕ್ಷಣಕೊಂದು ಬಣ್ಣ

—ಯಚ್ಚಂಪಿ

ಮುಗಿಲು ಹಳ್ಳಿಯ ಕೃಷ್ಣನ್

ಹತ್ತು ಅವತಾರದಲ್ಲೊಂದು ಹುಚ್ಚವತಾರವಾಗಿರಬಹುದಾದರೂ, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನಾನು ಅವತಾರ ಪುರಷನೇನೋ ಎನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಂತಹ ಪವಾಡವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತೇ! ಪವಾಡವೆಂದರೆ ಅಂತಿಂತಹದಲ್ಲ! ಅದನ್ನು ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂಬುದು ಕನಸು ಮನಸಿನಲ್ಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅದು ಹೇಗೆ ಆರಂಭವಾಯಿತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಸುರೇಶ ತನ್ನಣ್ಣನ ಮುರುಕು ರಾಕೆಟ್ ಹಿಡಿದು ಹೊರಟಾಗ ಯಾರೂ, ಊಹಿಸಲೂ, ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಚಲ್ವಾಪುರಿಗೆ ಟೆನಿಸ್ ಏಕೆ ಎಂದು ನಮ್ಮೂರಿನ ಟೆನಿಸ್ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಆಧಾರ ಸ್ಥಂಭಗಳೆಲ್ಲಾ ಮೂಗು ಮುರಿದವು.

ಮುಗಿಲು ಹಳ್ಳಿಯ ಟೆನಿಸ್ ಸಂಪ್ರದಾಯವೇ ಬೇರೆ. ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿ ಹುಡುಗ ನಾದಾಗ ಗೌರ್ಮೆಂಟ್ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿ ಚಕ್ರರ್ ಕೊಟ್ಟು ಪುಂಡನಾಗಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿ ಓದಿ ಲೆಕ್ಕ, ಕಾಗುಣಿತ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಹೈಸ್ಕೂಲು ಕಾಲೇಜುಗಳೆಲ್ಲಾ ಸ್ಟ್ರೈಕು, ಭಾಷಣ, ವಾಕಾಟ್, ಚಲ್ಲಾಟ, ಚುಡಾವಣೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಇಪ್ಪತ್ತಿಂಟನೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಪ್ಯಾಂಟು, ಬುಷ್ ಕೋಟುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತಿಸಿದು ಕಚ್ಚೆಪಂಚೆಯುಟ್ಟು, ಸರ್ಜ್‌ಕೋಟು, ಕರೀಟೋಪಿ ಧರಿಸಿ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಕಾಲ ಬೇರೆಯವರ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತಿಗೆ ಕಲಿತು, ಐದನೆಯ ವರ್ಷ ಅಪ್ಪನ ಅಂಗಡಿ ಸೇರಿ ದಲ್ಲಾಲಿಯಾಗಿ ಆಮೇಲೆ ಕ್ಲಬ್ ಸೇರಬೇಕು. ಹೊಟ್ಟೆಯ ಬೊಜ್ಜು ಸಾಕಷ್ಟಾಗಿ, ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಂಟು ಬಿಳಿ ಕೂದಲು ಬೆಳೆದು, ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಮೇಲೆ ಟೆನಿಸ್. ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿ ಟಾಸ್ ಮಾಡುವುದು ಜರಡಿ ಹಿಡಿಯುವುದು ಇವೇ ಟೆನಿಸಿನ ಪ್ರಧಾನ ಸ್ಪೋಟುಗಳು!

ಸಂಜೆ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಹೊರಟು ಐದಕ್ಕೆ ಕ್ಲಬ್ ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ, ಸೈಕಲ್ ಕಚ್ಚೆಹಾಕಿ, ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಇಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಬೇಕು. ಸರ್ವಿಸಿಗಾಗಿ ಬಾಲ್ ಮೇಲಕ್ಕೆಸೆದು ಒಂದು ಲೋಟ ನೀರು ಕುಡಿದು ಅದನ್ನು ಒಬ್ಬ ಹೊಡೆದರೆ, ಇದಿರಾಳಿ ಸರ್ವಿಸ್ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಲೋಟ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಅದನ್ನು ರಿಸೀವ್ ಮಾಡುವುದೇ ನಮ್ಮೂರಿನ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ. Pace.

ಅದುದರಿಂದ ಸುರೇಶ 19 ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಆಟವಾರಂಭಿಸಿ ಅದೇ ವರ್ಷ ನಮ್ಮೂರಿನ ಛಾಂಪಿಯನ್ ಹೇಗಾದನೆಂದು ನಾನು ವರ್ಣಿಸಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಛಾಂಪಿಯನ್ ಆದ ದಿನ ಅವನ ಅಪ್ಪ ಒಂದು ಪಲ್ಲ ಮಂಡಕ್ಕೆ, ಒಂದು ಧಡಿಯ ಖಾರ ತರಿಸಿ ಚೌಕೇ ವೇಟೆಗೆಲ್ಲಾ ಹಂಚಿದ. ಅದೇ ವರ್ಷ ಶಿವಮೊಗ್ಗ, ಬಳ್ಳಾರಿ, ಸೊಂಡೇಕೊಪ್ಪ ಮೊಳಕಾಲ್ಮುರು ಟೂರ್ನಮೆಂಟುಗಳುಲ್ಲಿ ಸುರೇಶ ರನ್ನರ್ ಇಲ್ಲವೇ ವಿನ್ನರ್. ಅವನ ಭಾಗ್ಯತಾರೆ ಉದಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿತು. ದಕ್ಷಿಣಭಾರತ ಛಾಂಪಿಯನ್ ಷಿಪ್ಪಿಗೆ ಅವನನ್ನು ತಿರುನೆಲ್ವೇಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಯಿತು. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕಡೆ ಅವನು ಕೃಷ್ಣನ್ ನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದ ಸುದ್ದಿ ನಮ್ಮೂರಿನ ವೇಪರಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಯ್ತು.

“ When our local Olmedo came to grips with Mr. Krishnan the National champion was very much impressed ! ”

ಅಂತೂ ನಮ್ಮ ಸುರೇಶ ಮುಗಿಲುಹಳ್ಳಿಯ ಆಲ್ಮೆಡೋ ಆಗಿಬಿಟ್ಟ! ನಮಗೆ ಸುರೇಶ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ನಾನು ಬರೀ ಖಾಲಿ ಮಾತಾಡಿಲ್ಲ. ಸುರೇಶ್ ನನ್ನ ಕ್ಲಾಸ್ ಮೇಟ್. ಹಿಂದೆ ನಾನೂ ಅವನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಿಡಾರ್ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಆಡಿದವರು. ಅವನು ನನ್ನ ಕವಿ ಮಿತ್ರ. ಅವನ ಇತ್ತೀಚಿನ ಪದ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ.

ನೀನೆನ್ನ ಮನದನ್ನೆ, ಎರಡು ಜಡೆ ಹುಡುಗಿ
ನಿನ್ನ ಪದತಲದಲ್ಲಿ ಹೃದಯವನು ಮಡುಗಿ
ಬೇಡಿದೆನು ಪ್ರೇಮವನು ನಾ ಮನಸ್ಸಾಕ್ಷಿ
ಕಾಡಿಗೆಯ ಕಣ್ಣವಳೆ, ಕಾಲೇಜ ಬೆಡಗಿ!

ಈ ಚಂಚಲಾಕ್ಷಿ ಯಾರೆಂದು ನನಗೂ ತಿಳಿಸಿಲ್ಲ-ಆ ಬೇಕುಫ! ಗಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದವಳು ನಲ್ಲಿಗೆ ಬರದೇ ಹೋಗುವಳೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ಬಂಡವಾಳ ಶಾಹೀ ರಕ್ತ ತಲೆಗೇರ ಬೇಕೆ? ಟೆನ್ನಿಸ್ ರಾಕೆಟ್ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಕೋಡು ಮೂಡಿತೋ ನನ್ನಂತಹ ಅಪ್ತಮಿತ್ರನ ಮನಸ್ಸು ನೋಯಿಸಿದವನಿಗೆ, ನಮ್ಮೂರ ಮೂರು ಪೈಸ ವೇಪರಿನ ಹೊಗಳಿಕೆಯೇನು ಸದ್ಗತಿ ತರುವುದೇ?

ಒಂದು ದಿವಸ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೋದಾಗ “ಯಾಕೆ ಬಂದೆಲೇ? ಕೋರ್ಟ್‌ನಗೆ ಬಾಲೆಸ್ಯ ಹುಡ್ಗ ಬಂದಿಲ್ಲ ಇವತ್ತು ಸದ್ಯ ನೀನಾರ ಬಂದೆಲ್ಲಾ!” ಎಂದು ಚುಚ್ಚು ನುಡಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದೇ? ನಾನು ದ್ರೋಣ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಮಾಡಿದೆ “ಎಲೇ ಕಪಂಗಿ, ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯನ ಕೈಲಿ ನಿನ್ನ ಮಗ್ಗಲು ಮುರಿಸದಿದ್ದೆ ನಾನು ಯಾಕೋ!” ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಭಾವತಃ ನಾನು ಕ್ರೋಧವನ್ನು ಮೊಟ್ಟೆ ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲ ಧೀರ!

ಮರು ದಿವಸ ಸುರೇಶನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವನು ಟೆನ್ನಿಸಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದ. ಮೊದಲೇ ಕರೀ ಮುಸುಡಿ. ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ನೀಗ್ರೋ ಕೂದಲು. ಜಾಲಿ ಕೊರಡಿನ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ. ಖಾಕಿಪ್ಯಾಂಟು ಹಾಕಿದ್ದ. ಕಾಲಲ್ಲಿ ಚಪ್ಪಲಿ. ಈ ಕಂತ್ರಿ, ಆಲ್ಮೆಡೋವಂತೆ! ಅವನ ತಮ್ಮ “ಯಣಾ, ಯಣೋ, ನಾನೂ ಬರ್ತಿನಲೇ” ಎಂದ. ‘ಎಲ್ಲೆ ಹಚ್ಚಿ ತಗ್ಗೋ ಮಂಗ್ಯಾ’ ಎಂದವನೇ ಸುರೇಶ್ಯ ತಮ್ಮನನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ನೂಕಿ, ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೈಕಲ್ ಹತ್ತಿ “ಆಮ್ಮಾ ಲ್ಪಾರ್ಲೇ ಕಕವಾ” ಎಂದು ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಮಾತೆಸೆದು ‘ಯಾಲ್ಲ ಯಾಲ್ಲ ದಿಲ್ ಲೇಗಯೀ’ ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ನುಗ್ಗಿದ.

ಈ ರೋಗ ಇವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿದೆ ಎಂದು ಕೊಂಡ ನಾನು, ಸುರೇಶನ ತಮ ಪರಮೇಶಿಯನ್ನು ಕರೆದು, ‘ಲೇ ಪರ್ಮೇಶಿ, ನಾವು ಇಲ್ಲೇ ಖರ್ಚಿಲ್ಲೆಲೆ ಟೆನ್ನಿಸ್ ಆಡನ್ಬಾರ್ಲೇ’ ಎಂದೆ.

ಅವರ ಮನೆ ವೆರಾಂಡಾದಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡು ಸೀಮೆಯೆಣ್ಣೆ ಟೆನ್ನುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಸುಣ್ಣ ಬಳಿಯುವ ಪೊರಕೆಯ ಗಳುವನ್ನು ಅದರ ಮೇಲೆ ನೆಟ್ ಆಗಿ ಇಟ್ಟು, ಸೀಮೆ ಸುಣ್ಣದಲ್ಲಿ ಕೋರ್ಟ್ ಬರೆದು, ಜಾಯಿಕಾಯಿ ಹಲಗೆಯನ್ನು ಟೇಬಲ್ ಟೆನ್ನಿಸ್ ಆಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊರೆದು ಹಳೇಟೆನ್ನಿಸ್ ಚೆಂಡೊಂದನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದು ವೆರಂಡಾ ಟೆನ್ನಿಸ್ ಕ್ರೀಡೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಅಂದೇ ಆರಂಭಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟೆವು. ನಾನೇ ಕೋಚ್. ಪರಮೇಶಿಯೇ ನನ್ನ ಚೇಲಾ.

ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಹೇಗೆ ನಡೆಯಿತೆಂದು, ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುವ ಯಾರನು ಬೇಕಾದರೂ ಕೇಳಿ, ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದರೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಟ ಹುಡುಗಿ ಯಾರೊ ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಗ ನಮ್ಮ form ಅನ್ನು devastating ಎಂದೇ ವರ್ಣಿಸ ಬೇಕು. ಕೂಗಾಟ, ಚೀರಾಟ, ಬಾಲುಗಳು ನೆಟ್ಟಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಆಗುವ ಡಬ್ಬಗಳ ಸದ್ದು, ಇವು ಚೌಕೀ ಪೇಟೆಯ ಸೇಂಗಾ ಗಾಡಿಗಳ ಸದ್ದನ್ನೂ ಮೀರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. (ಎಂದರೆ ದ್ದವು)

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸೊಂಡೇಕೊಪ್ಪ ಟೆನ್ನಿಸ್ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿಗೂ ನಮ್ಮೂರಿನ ದಕ್ಕಾ ನಡೆದ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುರೇಶನಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮೂರ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಎಲ್ಲ ಮ್ಯಾಚುಗಳನ್ನೂ ಗೆದ್ದಿತಷ್ಟೆ. ಆ ಸಂಜೆ ಸುರೇಶ ನನಗೆ ಹೇಳಿದ “ಲೇ ಮಂಗಾ, ಈಗ ಜರ್ನಿ, ಕೊರ್ಟ್, ಬೇಸ್‌ಲೈನ್ ಅಟ ಇಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲಲೇ. ಫಕತ್ ಪವರ್‌ಗೇಮ್, ಲ್ಯಾ ಹೋಡ್, ಕೂವರ್, ರೋಸ್ ಎಲ್ಲರೂ ಆಡದು ಅದನ್ನೇ. ನಾನೂ ಅದನ್ನೇ ಆಡದು ನಿಂಗೇನ್ನೊತ್ತೋ!”

“ಹೌದು! ಹೌದು! ಎಂದೆ ನಾನು ನಾನು. ಹಾಗೆನ್ನಲು ಕಾರಣವಿತ್ತು. “ಎನೋ ಸುರೇಶ, ನಂ ಕೃಷ್ಣನ್, ಈ ಆಯ್ವನ್, ಸ್ವಿಷ್ ಮೆರೋ ಆಲೈಡೋ, ನೀಲೈನ್, ಎಲ್ಲರೂ ಹೊಡ್ಡು! ನೀನು ಈ ಸೊಂಡೇ ಕೊಪ್ಪದ” ಕುರಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೊಂದೇ. ಇವತ್ತು ಗ್ರಾಂಡಾಗಿ ಒಂದು ಸಿನಿಮಾ ತೋರ್ಪೋ” ಎಂದೆ.

“ಇವತ್ಯಾಡೋ, I am tired ಆದ್ರೂ ಕೂಡ ಆಲೊಡೋ ನಿಜಾಗಿ ಕೃಷ್ಣನ್‌ಗಿಂತ ಭನಗಾಡ್ತನೆ” ಎಂದ ಸುರೇಶ.

“ನಿನ್ನಲೆ, ಕೃಷ್ಣನ್ನೇ ಬೆಟರ್‌ಕಣೋ ಹೆಣಾ” ಎಂದ ಪರಮೇಶಿ.

“ಹೋಗಿ ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆ ಹೊಡಿ ಹೋಗು. ಶೆಜ್ಜೆ ರೊಟ್ಟಿ, ಕುಂಬ್ಳಕಾಯಿ ಪಲ್ಯಾ ತಿನ್ನೋಗು. ನಿಂಗೇನ್ನೊತ್ತೈತೋ ಟೆನ್ನಿಸ್? ಕುರಿಯೇ” ಎಂದ ಸುರೇಶ.

“ಹೋಗಿ ನಾಳೆನಾರಾ ತೋರ್ಪ್ಪಾಯೇನೋ ಸಿನಿಮಾನ?” ಎಂದೆ.

“ನೋಡ್ಕೊಂಬನಂತೆ, ನಾಳೆ ಬರಿ” ಎಂದ ಸುರೇಶ.

“ಇವನ್ನಿಂಡ. ಪವರ್‌ಗೇಮಂತೆ, ಹೋಡ್ ಅಂತೆ ರೋಸ್ವಾಲಂತೆ.....” ಎಂದು ಪರಮೇಶಿ ಅರಿಚಿದ. ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಸಂತೈಸಿದೆ.

ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ಸೆಕೆಂಡ್ ಷೋ “ದಿ ಬ್ಯಾಟಲ್ ಆನ್ ರಿಪ್ಪ ಹ್ಯಾನ್‌ಕಾ” ಎಂಬ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ನಾನೂ ಪರಮೇಶಿಯೂ, ತಲೆಗೆ ಟಾಲು ಸುತ್ತಿ ಆರೂವರೆಯಾಣೆ ತೆತ್ತು ಜಿಬ್ರಾಲ್ಟರ್ ಧಿಯೇಟರನ್ನು ಹೊಕ್ಕೆವು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಹದಿಮೂರೂವರೆಯಾಣೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಒಂದು ಬಿಲ್ಲೆ ಸೇಂಗಾ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ನಾಯಕಿಯ ನರ್ತನಕ್ಕಾಗಿ ಮೂರು ಕಾಸು ಮುಡುಪಿಟ್ಟಿದ್ದೆವು. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಚಿತ್ರವಾದುದರಿಂದ ನಾಯಕಿಯ ನರ್ತನ ಗಾಯನಗಳೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಟರ್‌ವಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಬಿಲ್ಲೆ ಸೇಂಗಾ ಕೊಳ್ಳಲು ಎದ್ದುನಿಂತು ಧಿಯೇಟರಿನ ಅವಲೋಕನ ಮಾಡಿದೆವು. ಬಾಲ್ಕನಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಹಿಳೆಯ ನೋಟ. ಅದನ್ನು ನಾನು ಮೈಮರೆತು ನೋಡಿದೆ ನೋಡಿದೆ! ಮಿಣುಕು ಹುಳಗಳಂತೆ ಅದು ಮಿಣುಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಭಡಾಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವು ಕೋರೈಸಿದುವು.

ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮುಗಿಲುಹಳ್ಳಿಯ ಆಲೈಡೋ—ಇವೊತ್ತು am very tired, ಸಿನಿಮಾ ಬೇಡ, ಎಂದು ಬೊಗಳಿದ ಪಾತಕಿ, ಪಾಪಿ, ಪರಮ ಚಾಂಡಾಲ! ಅವನ ಬಲಗಡೆ ಒಬ್ಬ ಮುದಿಗೂಬೆ. (Idle rich! ಅವನಿಂದಲೇ ಈ ಕನ್ಯೂನಿಸಂ ಬೆಳೆದದ್ದು!) ಸುರೇಶನ ಎಡಕ್ಕೆ, ಅವನ ಹೃದಯವನ್ನು) ಅದು ಅವನಿಗೆ ಇದ್ದರೆ) ತನ್ನ ಪದತಲದಲ್ಲಿ ಮಡುಗಿಸಿಕೊಂಡವಳು! ಹೀಗೋ? ಯಾವಗ ಇದು ಅರಂಭವಾಯಿತು? ನನಗೆ ತಿಳಿಸದೆ ಇಷ್ಟು ಮುಂದುವರಿದನೇ ಈ ನಮ್ಮ ಕಾಹರಾಂ! ದೇಖಾಜಾಯಿಗಾ!

ಹೀಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ಮಿತ್ರದ್ರೋಹಿಯ ಮೇಲಿನ ವಿಷ ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಕವಿತಾವೇಶಾನಂದದ ಲಹರಿ ಅಲ್ಲಿ ಹರಿಯಲು ಜಾಗವೇ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಸೇಂಗಾ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಮರೆತೇ ಹೋಯಿತು. ಸೇಡಿನ ಕರಾಳಜ್ವಾಲೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡಿತು!

‘ಸರ್ವೇಶ್ವರ!’ ಎಂದೆ. ‘ನೋಡೋನೋ ನಿಮ್ಮಣ್ಣನ ದಿಮಾಕು. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಈ ಮುದಿಯನೇ ಇದ್ದ ನೇನೋ? ಈ ಸುಸ್ವಾಣೇನೇ ಇದ್ದೇನೋ? ನಮ್ಮ ನಿಟ್ಟು ಇವರ ಜೊತೇನೋ ಬರದು? ಹಿಂಗೈತ್ರಸಾ, ಇವತ್ತು ನನ್ನ ಕೈ ಬಿಡ್ರಿ ಅಂದಿದ್ರೆ ನಾವೇನ್ ಇನ್ನಿಗೆ ಉರ್ಲ್ ಹಾಕ್ತಿದ್ವೇನೋ?’

‘ಹೌದ್ಯನೋ, ಈಗ್ಲೇ ಇವ್ವಾ ಕಾಲ್ಕುಣ ಹಿಂಗಾದ್ರೆ, ನಾಳೆ ಅತ್ತಿಗ್ಯಾಗಿ ಬಂದ್ವಾಲ್ತೆ ನನ್ನ ತಿಯೇನೋ?’ ಎಂದ ಅವನು.

‘ಯಾರೋ ಇವ್ವು, ಎಲ್ಲೋ ನೋಡಿದ್ದಂಗದೇ’.

‘ಹೂನೋ, ನಂವ್ಯಾಟಿಗೆ ಆ ಮಾಡಿಮನೆ ಏತಲ್ಲ, ಅದ್ರ ಸೂರಿನ್ಮಾಟಿಗೆ ಇವ್ವು ಬ್ಯಾಂಡ್ವಿಂಟನ್ ಆಡ್ತಾಳೆ!’

‘ಹಂಗ್ ಬೀಸ್ತತೆ ಅನ್ನು, ಈ ಗಾಳಿ!’ ಎಂದೆ.

* * * * *

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅಂದರೆ ಜನವರಿ ಹದಿನೈದನೇ ತಾರೀಖು ಪೂರ್ವಾಹ್ನ 9 ಗಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ, ಪರಮೇಶಿ ತನ್ನ ಛಾಲೆಂಜ್ ಹಾಕಿದ.

“ಅಷ್ಟ್ ದೊಡ್ಡ ಕೋರ್ಟ್‌ನೆಗೆ, ಓಸಕಂದ್ ಅಗ್ಲನೆ ಬ್ಯಾಟ್ ಹಿಡ್ಕಂಡು ಟೆನ್ನಿಸ್ ಆಡನು ಯಾವ ಮಹಾಸೂರ! ಗಂಡಸ್ರು ವೆರಾಂಡಾ ಟೆನ್ನಿಸ್ ಆಡಬೇಕು! ಅದ್ರಗೆ ನನ್ ಸೋಲ್ಸ್ ಗಂಡ್ಸು ಇದ್ರೆ ಬರ್ಲಿ. ಇಲ್ಲಿದ್ರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮೀಸೆ ಬೋಲ್ಸ್ ನಂಗಡ್ಬೀಳ್ಲಿ!”

ಚೌಕೇಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ತಮಟೆ ಬಡಿದು ಸಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟೆವು. ಇದನ್ನು ಸುರೇಶನ ಮನದನ್ನೆ ಕೇಳಿರಬೇಕು. ಹತ್ತೊವರೆ ಗಂಟೆಯ ಸುಮಾರಿಗೆ ಸುರೇಶ, ಪರಮೇಶಿಯ ತಲೆಮೇಲೆ ಹೊಡೆದು “ಯಾಕಲೇ, ಏನಂತತೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

‘ತಲೆಮ್ಯಾಲೆ ಯಾಕೆ ಹೊಡೀತೀಯೋ, ಆಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಡೀ’ ಎಂದ ಪರಮೇಶಿ. ನಾನು ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮಾಡಿ ನಾಲ್ಕುಗಂಟೆಗೆ ಪಂದ್ಯವನ್ನು ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡಿದೆ.

ಸುದ್ದಿ ಊರಿನಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿತು. ಮುಗಿಲುಹಳ್ಳಿ ಟೆನ್ನಿಸ್ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕುರ್ಚಿ ಸಮೇತವಾಗಿ ನೋಡಲು ಬರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ನಾನೂ ಪರಮೇಶಿಯೂ ಕೇವಲ ಆರಾಣೆ ಪ್ರವೇಶ ಧನ ಇಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆವು. ಕಾಡಿಗೆಯ ಕಣ್ಣಿನ ಕಾಲೇಜು ಬೆಡಗಿ, ತನ್ನ ಬ್ಯಾಂಡ್ವಿಂಟನ್ ಗೆಳತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಆಟನೋಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಎರಡಾಣೆ ಕನ್ನೆಷನ್ ಕೊಟ್ಟೆವು. ಹಾಗಾಗಿ ಮೂರುವರೆ ಗಂಟೆಗೆ ಸ್ಟೇಡಿಯಂ ಭರ್ತಿ ತುಂಬಿತ್ತು. ಗ್ರೌಂಡ್‌ರೆಂಟ್ ಇಪ್ಪತ್ತು ರೂನಾಯಿ ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಿದ್ದರಿಂದ ಸುರೇಶನ ತಂದೆ ಅಬ್ಬೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಜನಗಳ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ನಗು ಉಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಸುರೇಶನ ಬೆಡಗಿ ಬಹು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕಾದಿದ್ದಳು.

ಆ ದಿನ ನಾನು ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. - ಅದರ ಬದಲು ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೇ ದುರ್ಗಮ್ಮನ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹರಕೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದೆ. ಕೃಷ್ಣನ್ ಆಲ್ಮೆಡೋ ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಸೋಲಿಸಿದ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿದೆ.

ಆಟ ಆರಂಭವಾಯಿತು, ಆಲ್ಮೆಡೋ ಮೊದಲ ಸೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ 4-0 ಲೀಡಿಂಗಿಗೆ ಹೋದ. ಅಂವೈರ್ ಆದ ನಾನು 'ಬಕಪ್ ಪರಮೇಶಿ' ಎಂದೆ. ಸುರೇಶ ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟ್ ಹಾಕಿದ. 'ವೆರಾಂಡಾ ಟೆನ್ನಿಸ್‌ನ ರೂಲ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಅದು ಸರಿ' ಎಂದೆ ನಾನು. ಅವನಿಗೆ ರೇಗಿತು. ಕರಿಮುಖವೂ ಕೆಂಪಾಯಿತು. ಡಬಲ್ ಫಾಲ್ಟ್ ಮಾಡಿದ. ಪರಮೇಶಿ 'ಜೈ ಮಹಾಕಾಳಿ' ಎಂದು ಘರ್ಜಿಸಿದ. ನಾನು 'ರುಸ್ತುಂ' ಎಂದು ಸಿಂಹನಾದ ಮಾಡಿದೆ. ಮೊದಲ ಸೆಟ್ 6-4 ಸ್ಕೋರಿನಿಂದ ಪರಮೇಶಿಗೆ ದಕ್ಕಿತು. ಎರಡನೇ ಸೆಟ್ 6-0 ಆಗಿ ಪರಮೇಶಿ ಗೆದ್ದ. ಸುರೇಶ ಬೆಸ್ಟ್ ಆಫ್ ಫೈವ್ ಸೆಟ್ಸ್ ಎಂದು ಬೇಡಿದ. ಕಾಡಿಗೆಗಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗಿತ್ತು. ಬಿಂಬಾಧರ ಒಣಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಹಲ್ಲಿನ ಆಘಾತ ಮಾಡಿ ಬೆಡಗಿ ರುದ್ರಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳ ಪದತಲದಲ್ಲಿ ಮಡುಗಿದ್ದ ತನ್ನ ಹೃದಯ ಎಲ್ಲಿ ಝಾಡಿಸಲ್ಪಡುವುದೋ ಎಂದು ಬೆದರದಿರಬೇಕು—ಸುರೇಶ.

'ಗ್ರ್ಯಾಂಟೆಡ್' ಎಂದೆ ನಾನು. 'ಆಗ್ಲಿ' ಎಂದ ಪರಮೇಶಿ. ವಿಧಿ, ನಗ್ನ ವವರನಳಿಸುವುದು. ಸುರೇಶನಿಗೆ ಮೂರನೆಯ ಸೆಟ್ 6-0 ಸ್ಕೋರಿಗೆ ದಕ್ಕಿತು. ಪರಮೇಶಿ, ಬ್ಯಾಟ್‌ನ್ನು ಎಸೆದು 'ನಿಂದೇ ಕಣೋ ಇದೆಲ್ಲಾ; ಬೆಸ್ಟ್ ಆಫ್ ತ್ರೀ ಸೆಟ್ಸ್ ಬಿಟ್ಟು ಫೈವಂತೆ. ಎಂಥಾ ಕಂತ್ರಿ ಅಂವೈರೋ ನೀನು?' ಎಂದು ನನ್ನ ಮೇಲೇರಿ ಬಂದ. ಸುರೇಶ ಮೀಶಿ ತಿರುವಿ ಮುಗುಳುನಗೆಯಿಂದ ಎರಡು ಜಡೆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸಿದ.

“ಅಲ್ಲೋ ಕೃಷ್ಣನ್, ಆಲ್ಮೆಡೋಗೆ ಹೆದರಿಯಾ? ಭಾರತದ ಮಾನವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಹಿಂಜರಿಯುವೆಯಾ? ದೇಶದ್ರೋಹಿಗಳಿಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರವಿರಲಿ!” ಎಂದೆ.

ಪರಮೇಶಿ ಬ್ಯಾಟ್ ಹಿಡಿದ. ಮುಂದೆ ಹೇಳುವುದು ಬಹಳವಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕನೆ ಸೆಟ್ 6-0 ಸ್ಕೋರಿನಿಂದ ಪರಮೇಶಿಗೆ ಸೇರಿತು. ಕಾಲೇಜಿನ ಬೆಡಗಿ ಉರಿಮಾರಿಯಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಸುರೇಶ ಹಗ್ಗ ಹುಡುಕಲು ಹೋದ.

ಕಥೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುವಿನ ರಕ್ತಪಾನದಿಂದ ಮತ್ತನಾದ ನರಸಿಂಹನಂತೆ ಪರಮೇಶಿ,

“ಈ ಅಖಾಡದಗ್ಯಾವನಿದ್ದ್ರೂ ಬರ್ಲಿ” ಎಂದು ಕೂಗಿದ.

“ಸಾಕು ಬಿಡೋ” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ, ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

‘ಯಾಕೋ ದಿಮಾಕ ಮಾಡ್ತೀ, ಬರಹಂಗಿದ್ದೆ ಬಾರೋ ನಂದೊಂದು ಕೈ ತೋರ್ಪಿಬಿಡ್ತೀನೀ’ ಎಂದ ಆ ಗುರುದ್ರೋಹಿ.

ನಾನು ಪರಶುರಾಮನಂತೆ ಅಖಾಡಕ್ಕೆಳೆದೆ. ನಾನೇನೂ ಜಂಬಗಾರನಲ್ಲ. ರಿಸಲ್ಟ್ ಹೀಗೆ—ನಾನು ಪರಮೇಶಿಯನ್ನು 6-0, 6-0, 6-0 ಹೊಡೆದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನೇ ವೆರಾಂಡಾ ಟೆನ್ನಿಸಿನ ವಿಶ್ವ ಛಾಂಪಿಯನ್ ! ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಜಯ ಎಂದೆಂದೂ ದೊರಕುತ್ತದೆ.

ಟೂರ್ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ 218=62 ರೂ.ಗಳನ್ನು ಭಾರತದ ಬಡತನವನ್ನು ನೀಗಲೆಂದು ನಾನೂ ಪರಮೇಶಿಯೂ ಹಂಚಿಕೊಂಡೆವು. ಅಂದು ಸಂಜೆ ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯಾ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡೆಂದು ಸುರೇಶ ನನಗೆ ಶರಣಾಗತನಾದ. ನಾನು ಮಾಡಿದೆ. ಅದು ಬೇರೆಯ ಕಥೆ. —ಅ. ರಾ. ಸೇ

ಅಳಿಯ ದೇವರು

ಆಟದಲಿ ಕೆಚ್ಚು, ಊಟ ತಿಂಡಿಯಲ್ಲಂತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು,
ನಮ್ಮಳಿಯ, ಓದುಬರೆಹದಲ್ಲಂತು ಬೆಪ್ಪು-ಶುದ್ಧ ಹುಚ್ಚು,
ಹೇಗಿದ್ದರೇನಂತೆ, ನಮಗಂತು ಬಲು ಅಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚು,
ಅವನಿಗೋ-ನನ್ನ ಎಂದಿಗೂ ಕೈಬಿಡರೆಂಬ ನೆಚ್ಚು.

ನಹಿಜ್ಞಾನೇನ್ ಸದೃಶಂ

ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿ ಓದುವುದೊಂದ ಬಿಟ್ಟು,
ಮಾಡುವೆನು ಪೂರ್ಣ, ತುಂಬು ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು,
ಹಾಳಾದ್ದು—! ಓದುವುದು ಬಲು ಬೇಜಾರು ಬದುಕು
ಹೇಳುವರು ಓದದವನ ಬಾಳು—ಹಾಳು ನಿಜಕು.

—ಯಚ್ಚಿಂಪಿ

ಪುಟಲಾಯರ್ ಪುಟ್ಟಯ್ಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಿಹೆನು....

(ಕೆ. ಎಸ್. ನ. ಅವರ ಕ್ರಮೇ ಬೇಡಿ)

ಪೂಟಾ ಲಾಯರ್ ಪುಟ್ಟಯ್ಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಿಹೆನು

ಒಳಗೆ ಬರಲಪ್ಪಣೆಯೇ ದೊರೆಯೇ ?

ಹಾಳೂರು ಜನರಿಂದ ಬೈಗಳನು ತಂದಿಹೆನು

ಬೈಗಳೆನಗಲ್ಲ ನಿಮಗೆ !

ಕೆರೆ ಭಾವಿಯೊಂದರೊಳಗು ನೀರಿಲ್ಲ ರಾಯರೇ

ಊರಿನಲಿ ಜನರು ಅಳುತ್ತಿಹರು.

ಕುಡಿವುದಕ್ಕೆ ಹನಿಯಿಲ್ಲ ರೇಗದಿರಿ ರಾಯರೇ

ತಮ್ಮನ್ನೆ ಬಿಡದೆ ಶಪಿಸಿಹರು.

ಮೊನ್ನೆ ಹಾಳಾ ಶನಿವಾರ ಹಾಳೂರ ಸಂತೆಯಲಿ

ಭಾಷಣದ ಸದು ತುಂಬಿತ್ತು

ಬಿಡದೆ ಉಗಿದರು ಅಂದು ನಿಮಗೆ ನಿಮ್ಮೂರಿನಲಿ

ಸಂತೆಯಲಿ ಶಾನೆ ಜನವಿತ್ತು.

ಕೊಳಕು ನೀರನು ಕುಡಿದು ಸಂತೆಗೈದರು ಅವರು

ಹೊಳೆದಿತ್ತು ಕಣ್ಣಿನಲಿ ರೋಷ

ಭಾಷಣವ ಕೇಳುತ್ತ ಕನಲಿದರು ತಿರಳಿದರು

ಕಣ್ ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದೆನು ಹೆಳವ

ಅದ್ದೂರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ಮೈಕೆದುರು

ಟೋಪಿಯಲಿ ಬೆವರು ಹನಿ ಒರೆಸಿ

ರೋಷದಲಿ ನಿಮ್ಮ ಜರೆದನು ಮನಸು ಬಂದಂತೆ

ಕೇಳಿದೆನು ಕಣ್ಣೀರ ಸುರಿಸಿ

ಬೇಕಾದಹಾಗಿಹುದು ಕಾರು ಬಂಗ್ಲೆಗಳವಗೆ

ಸಿಟೆಯೊಳಗೆ ಮೈಮರೆತ ಕೊರಮ

ನೀವು ಕೊರಗುವಿರಿಲ್ಲಿ ನೀರಿಲ್ಲದೂರಿನಲಿ

ಎಮ್ಮೆಲ್ಲೆಗಿಲ್ಲ ಹನಿ ಕರುಣ"

ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ಇಂತೆಲ್ಲ ಬೊಗಳ ಕೆರಳಿಸುತ್ತಿರಲು

ಸುಮ್ಮನಿರುವುದೆ ನಮ್ಮ ದೊರೆಯೇ ?

ಮರೆಯಲಾಗದು ಸೀಟು ನೀಡಿದಾ ಹಳ್ಳಿಯನು

ಒಣಗಬಾರದು ಓಟೆನೊಲುಮೆ

ಮುಳಿಸು ಮಂತ್ರಿಯಮೇಲೆ, ನಾವೇನು ಮಾಡಿದೆವು

ನಿಮಗೇತಕೇ ಕಲ್ಲು ಮನಸು

ನೀಡಬನ್ನಿರಿ ಒಮ್ಮೆ ಕೈಮುಗಿದು ಬೇಡುವೆನು

ಹಾಳೂರಿಗೊಂದು ಹೊಂಗನಸು

—ರಾಮಿ

ಕಾಯುವುದರಲ್ಲೂ ಎಷ್ಟು ಸೊಗಸು

ಪ್ರಣಯ ಪತ್ರಕ್ಕಾಗಿ

ನೋವಿನಲ್ಲಿ ಹಿತ-ಬೇವಿನಲ್ಲಿ ಬೆಲ್ಲ-ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಸುಖ-ಅಂತ ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ ನೀವೂ, ಅದೇ ಬಾಬತ್ತಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು ಈ ಕಾಯುವುದರಲ್ಲೂ ಸೊಗಸು ಕಾಣುವ ವಿಷಯ ಕಾಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸೊಗಸೇನು ಬಂತು ಮಣ್ಣು ಎಂದು ನೀವು ಮೂಗು ಮುರಿಯ ಬಹುದು. ಇದೆ-ಕಸದಲ್ಲಿ ರಸವಿಲ್ಲವೆ? ಬರೇ ಇದೆ ಎಂದರೆ ಅದು ನೆಕ್ಕಲಾರದು. ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕು. ಸುಡುಬಿಸುಲಲ್ಲಿ ಬೆಳದಿಂಗಳನ್ನು ಭಾವುಕರು ಕಾಣರೇನು? ಕುರೂಪಿ ಹೆಣ್ಣು ಕೈ ಹಿಡಿದ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸುವಳು. ಹೌದು ಹೌದು-ಹೆತ್ತವರಿಗೆ ಹೆಗ್ಗಣ ಮುದ್ದು-ಕೂಡಿದವರಿಗೆ ಕೋಡಗ ಮುದ್ದು ಅಂತ ನೀವು ಗಾದೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ನಿಜ-ಆ ಕೋಡಗದ ವಿಷಯವನ್ನೇ ನಾನೂ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು. ಛೇ!-ಕೈ ಹಿಡಿದದ್ದು ಆಯಿತು ಅಂದ ಮೇಲೆ ಕೋಡಗ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು! ಕೋಮಲಾಂಗಿ, ಕಣ್ಮಣಿ, ಕನಕಾಂಗಿ, ಕಾಯಾ ವಾಚಾ ಮನಸ ಕರೀಮಣಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾಯಿತು ಅಂತ ಅಂದ ಮೇಲೆ ತೀರಿತು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಯೋಚಿಸುವುದೆಲ್ಲ ಜೇನೇ-ಆಕೆಗಾಗಿ ಕಾಯುವುದೆಂದರೆ ಸೊಗಸೇ.

“ಕ್ಷಣ ಒಂದು ಯುಗವಾಗಿತ್ತು-ಎಂದು ಗೊತ್ತೆ? ಅಂದು ಸುಡುಬಿಸುಲಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲೇಶ್ವರ ಕೊನೆಯಿಂದ ಕಬ್ಬನ್ ಪೇಟೆಯ ಗಲ್ಲಿಯ ಕಡೆ ನಾವು ಕುಳಿತ ಜಟಕಾ ಬಂಡಿ ಬಂದು ನಿಂತಾಗ ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ನಾಯಿ ನಾಲಿಗೆ ಜಾಚಿ ಏದುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿದಾಗಲೇ ನನ್ನ ಭಾವಿ ಮಾವನವರು “ಬರಬೇಕು-ಬರಬೇಕು” ಎಂದು ಕೃತಕದಂತಾವಳಿಯನ್ನೂ ಹೊಳಪಿಸುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಹಾಸಿದ ಜಮಖಾನೆ ಮೇಲೆ ಆ ನಾಯಿ ನಿಂತದ್ದು.

“ನಮ್ಮ ರಾಜಿ ಹೈಲ್ತೀನೀ....ಬಹಳ ಜಾಣೆ” ಎಂದು ಅವರು ಅಂದಾಗ ನಾನು ಒಳಗೇ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟೆ. ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡೆವ ಕೋಮಲಾಂಗಿಯ ವಿಚಾರವಾಗಿಯೇ ಭಾವಿ ಮಾವನವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೆಂದು ಒಳಗೇ ಆನಂದಪಟ್ಟೆ.

“ಇವಳ ತರಪೇತಿಗಾಗೇ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಆಗ್ತಾ ಇದೆ ನೋಡಿ”-ಎಂದರು ಭಾವಿ ಮಾವ ವೀಣೆ ಪಾಠ ಅಂದರೆ ಹುಡುಗಾಟನೇ-ಮತ್ತೆ ಕಸೂತಿ-ಹಿಂದೀ ಪ್ರವೀಣೆ-ಕನ್ನಡ ಜಾಣೆ-ಅಂದ ಮೇಲೆ ಫೀಸು ಪುಸ್ತಕ ಕಡಿಮೆ ತಿನ್ನುತ್ತದೆಯೆ? ಇನ್ನೂರು ಖರ್ಚು ಅಂದರೆ ನಂಬುವುದು ಕೊಂಚ ಕಷ್ಟವಾದರೂ

ನೂರೈವತ್ತು ಖಂಡಿತ. ಭಾವಿ ಮಡದಿಯು ಜಾಣೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಾಧಾರಣ ಎಲ್ಲ ಮಾಮೂಲಿಯ ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮೀರಿಸಿದ್ದು ಎಂದು ನನ್ನ ಸೌಭಾಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೇ ಹಿಗ್ಗಿದೆ.

ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುಸುಗು ಹಾಕಿ ಕುಳಿತ ವೀಣೆ ನೋಡಿದಾಗ ಕ್ಷಣ ಒಂದು ಯುಗವಾಗಿತ್ತು-ಆ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಏಸೊಂದು ಸೊಗಸಿತ್ತು. ಸಂಪಿಗೆಯ ನಾಶಿಕದ ಕಮಲಮುಖ-ಎರಡು ಜಡೆಯ ಕೆಶೂರಿ ಬಾಳೆಯ ದಿಂಡಿನ ತೋಳುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವೀಣೆಯ ಪಾಣಿಯಾಗಿ ಈ ರತ್ನಗಂಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು-ಕದನ ಕುತೂಹಲ ರಾಗಂ, ತಾನಂ ಪಲ್ಲವಿ ನುಡಿಸಿದರೋ ಹಾಗೆ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಾಳೆ 'ರಾಜೀವಿ' ಎಂದು ಕಾದಿದ್ದೆ. ಈ ಕಾಯುವುದರಲ್ಲಿನ ಸೊಗಸು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಕದಡಿ ಹೋಗಿದ್ದು-ಭಾವಿ ಮಾವನವರು ಮಾತಾಡಿದಾಗಲೆ

“ನಮ್ಮ ರಾಜಿಗೆ-ದಿನಾ ಎರಡು ಹೊತ್ತೂ ಕಾಡ್‌ಲಿವರ್ ಆಯಿಲ್-ಇರಲೇ ಬೇಕು ಮತ್ತೆ ಇವಳು ನೋಡಿ ಪೂರಾ ಎರಡು ಪೌಂಡು ಮಾಂಸ ಒಂದು ಹೊತ್ತಿಗೆ ತಿಂದು ತೇಗುತ್ತಾಳೆ”

ಎಂದಾಗ ನಾನು ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗುವಂತಾಯ್ತು. ಈ ಜೊಲ್ಲು ಸುರಿಸುವ ಆಲ್‌ಸೇಷಿಯಾ ನಾಯಿಯೇ ಅವರ ರಾಜಿ ಎಂದು ತಿಳಿದಾಗ ನನ್ನ ಕಾಯುವಿಕೆ ಯಲ್ಲಿನ ಸೊಗಸು ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತೋ. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ರಾಜಿಯನ್ನು ಅತಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೇವರಿಸಿದರು ಆ ಭಾವಿ ಮಾವ.

ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಭಾವಿ ಮಡದಿ ಬಂದು ಕೂತಳು-ನಾಚಿಕೆ ಪಾಪ ತಗ್ಗಿಸಿದ ತಲೆ ಎತ್ತಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನದೂ ನಾಚಿಕೆಯ ಸ್ವಭಾವವೇ ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೂ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಯೇ ಇದ್ದೆ. ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಕಲ್ಪನಾ ತರಂಗಗಳು ಎದ್ದಿದ್ದವೋ ಅದೇ ಬಗೆಯ ಕಲ್ಪನಾ ತರಂಗಗಳು ನನ್ನಲ್ಲೂ ಎದ್ದಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲ ದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಇಬ್ಬರೂ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆವೇ? ಏನು ನೋಟವದು ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ.

ಏನು ನೋಡಿ ಇತ್ತೋ ಆ ನೋಟದಲ್ಲಿ ಆ ಕವಟ ನಾಟಕ ಸೂತ್ರಧಾರಿಯೇ ಬಲ್ಲ-ಕೆಲವರು ಕಪ್ಪು ಈ ಹುಡುಗಿ ಎಂದರು-ಕೆಲವರು 'ತೀರಾ ಮೂಗು ಬಹಳ ಉದ್ದ' ಅಂದರು. ಮತ್ತೂ ಕೆಲವರು “ಅವನಿಗಿಂತ ಒಂದೂವರೆ ಅಡಿ ಎತ್ತರ ಇದ್ದಾರೆ ಅವನ ವೈಫು” ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಯಾರು ಏನಾದರೂ ಯಾಕೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲರು? ನನಗೇನೋ ಆ ಹುಡುಗಿ ರತಿಯ ಹಾಗೇ ಕಂಗೊಳಿಸುವಳು-ಅವಳ ನೆಡಿಗೆ-ನೆಗಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಸೌಂದರ್ಯ ಕಂಡು ಆನಂದ

ಪಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ಕಂಡೇ ಇರಬೇಕು ಗಾದೆ ಮಾಡಿದ್ದು 'ಕೂಡಿದವರಿಗೆ ಕೋಡಗ ಮುದ್ದು' ಎಂದು.

ಮಾತಿನ ದಾರಿಯೇ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆಯುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲಾ ಎಂದು ನೀವು ಯೋಚಿಸಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಇಲ್ಲ ದಾರಿ ಏನೋ ಗುರಿಮುಟ್ಟುವುದೆಂದು ಧೈರ್ಯ ನನಗೆ. ಅದರೆ ಕೊಂಚ ಬಳಸಾಯಿತೇನೋ, ಇರಲಿ ಇನ್ನೂ ಸುತ್ತುಬೇಡ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮದುವೆ ಆಗೇಬಿಟ್ಟಿತು.

ಒಂದೇ ಊರಲ್ಲಿ ನಾವುಗಳಿದ್ದರೂ ಪ್ರೇಯಸಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ಆಸೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ?

“ಪ್ರಿಯೆ—ಮನಮೋಹಿನಿ-ನನ್ನ ರತಿ, ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವೆ” ಏನೆಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿ? ಎಂದು ಆಲೋಚನೆ. ಕಡೆಗೊಂದು ಪ್ರಣಯ ಪತ್ರದ ಹೊಸ ಧಾಖಲೆಯೋ ಎಂಬಂತಿದ್ದ ಒಂದು ಪತ್ರ ನಿರ್ಮಿಸಿದೆ. ಟಪಾಲು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರೆ ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯಸ್ಸಿಗೆ ಈ ಪತ್ರ ತಲುಪುವುದಿಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸ್ವಯಂ ಸೈಕಲ್ ಹತ್ತಿ ಕಬ್ಬನಪೇಟೆಯ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಹೋದೆ. ಮಾವಯ್ಯ ರಾಜಿಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಕುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ನೋಡಿ “ಇವಳು ನೋಡಿ ತಿಂದು ಅರ್ಜೀಣ್ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದೆ—ಕಳ್ಳರು ಬಂದರೂ ಬಾಲಾ ಆಡಿಸುತ್ತ ಬೊಗಳುವ ಬುದ್ಧಿಯೇ ಇಲ್ಲ.” ಎಂದು....ನನ್ನ ನೋಡಿಯೂ ಅದು ಬೊಗಳಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದರು. ನಾನೇ ಕಡೆಗೆ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಕೆಮ್ಮಿ ಕೆಮ್ಮಿ ನನ್ನ ಪ್ರೇಮಾಪಹಾರಣೆಯನ್ನು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಹೇಗೆ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಹೃದಯದ ಬದಿಯ ಕವರು ತೆಗೆದು ಕೊಡುವುದು ಎಂದು ನನ್ನ ಪೀನಾಶೀ ಪ್ರಕೃತಿ ಪೀಡಿಸಿತು. ಕಡೆಗೆ ಧೈರ್ಯದಿಂದ “ಇಕ್ಕೊ ಈ ಕಾಗದ ಕೊಳ್ಳಿ—ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಬರಿ....” ಎಂದು ಬೆನಕು ಹೇಳಿ ಹೊರಟಾಗ ರಾಜಿ ಲೊಳ್ ಎಂದು ಬೊಗಳಿತ್ತು.

ಅವಳು ಕಾಗದ ಓದಿರುತ್ತಾಳೆ. ನನ್ನ ಪತ್ರದಲ್ಲಿನ ಪ್ರೇಮಸುಧೆಯ ಪಾನ ಮಾಡಿರುತ್ತಾಳೆ. ಎನ್ನ ಹೃದಯೇಶ್ವರಿ ಹೇಗೆ ತನ್ನ ಅನುರಾಗವನ್ನು ತೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಳು? ಅಯ್ಯೋ ಎನ್ನ ಮನದನ್ನೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಪದ ಪ್ರಯೋಗಗಳಿಗಾಗಿ ಪೇಚಾಡುತ್ತಿರಬಹುದೆ? ನಾನು ಗುಲಾಬಿ ವಾಸನೆಯ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದರೆ ಅವಳು ಸಂಪಿಗೆ ಕೊನೆಯ ಮೂಗಿನವಳಾದ್ದರಿಂದ ಸಂಪಿಗೆ ವಾಸನೆಯ ಪತ್ರ ಬರೆಯಬಹುದೆ? ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ—ಅವಳಿಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಯೇ ಮನಮೋಹಕ ಅವತ್ತು ಅದನ್ನು ಮುಡಿದೇ ತಂಬೂರಿ ನುಡಿಸಿದ್ದಳಲ್ಲವೆ? ಆ ತಂಬೂರಿ ಮಿಡಿದ ಕೆಂಪು ಉಗುರಿನ ಕರಿಯ ಬಿರಳುಗಳೇ ಪೇನವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮೇಜಿನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ತನ್ನೆಲ್ಲ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಹರಿಸುತ್ತವೆ ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕಾದಿದ್ದೆ ಅವಳ

ಪ್ರಣಯ ಪತ್ರಕ್ಕಾಗಿ. ಈ ಕಾಯುವಿಕೆಯ ಸೊಗಸು ಕಡಿಮೆಯಾದುದೇ ? ಕಾಯುವುದರಲ್ಲೂ ಎಷ್ಟು ಸೊಗಸು !! ಇದಕ್ಕೆ ಅನ್ನುವುದು ಕಾಯುವ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಸುಖ ಕಾಣುವುದು—ಎಂದು.

ನನ್ನ ಮನದನ್ನೆ ಎಷ್ಟು ಮೊದ್ದು ಅಲ್ಲ ಮುದ್ದು—ಒಂದು ವಾರ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ—ಹಾಲು ಜೇನಮಳೆಯ ಸೊಗಸು ಕಂಡರೂ ಈ ಪ್ರಾಣಿ ಪತ್ರವನ್ನೇ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಆ—ರಾಜಿ—ತಿಂದುಹಾಕಿರಬಹುದೆ? ಆಥವ ನನ್ನ ಮೋಸ ತಿಳಿಯಬೇ? ಇಲ್ಲ ಲಗ್ನ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲೇ ವಿಲಾಸವೂ ಇತ್ತು. ಮತ್ತೆ—ನನ್ನ ವೀಣಾಪಾಣಿ—ಹಿಂದೀ ಪ್ರವೀಣಿ—ಕನ್ನಡಕ ಜಾಣಿ. ಕ್ಷಮಿಸಿ ನನ್ನವಳು ಕನ್ನಡಕ ಹಾಕುವ ಜಾಣಿ ಆದ್ದರಿಂದ ಕನ್ನಡಕ ಜಾಣಿ ಎಂದೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ನವೀನತೆ ಇಲ್ಲವೇ?

ಪಾಪ ಮೊದಲಸಲ ಗಂಡನಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯುವುದೆಂದರೆ ನಾಚಿಕೆ ಸಹಜ ಅಲ್ಲವೇ? ಆ ನಾಚಿಕೆಯು ಗಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಕೆಂಚು ಮೂಡಿಸುವುದು—ಆ ಹಾರುವ ಮುಂಗುರುಳು ದಾಳಿಂಬಿ ಹಲ್ಲು—ಕೆಂದುಟಿ—ಕಾಡಿಗೆ ಕಣ್ಣು—ನಾ ಊಹಿಸಿದ ಈ ಚಲುವು ನನ್ನವಳಲ್ಲಾ ನಾನು ಕಾಣಬಲ್ಲೆ. ಏನೆಲ್ಲ ಸೊಗಸಿತ್ತು ನಾನು ಸುಡು ಬಿಸುಲಲ್ಲಿ ನಡುರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳದಿಂಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾ ನಡೆದಾಗ?

ಎಲ್ಲಿಯದೋ ಯೋಚನೆ—ಅತ್ತ ಹರಿದು—ಇತ್ತ ಸುಳಿದು ಮತ್ತೆ ಅವಳ ಪ್ರೇಮ ಪತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯ ತೊಡಗಿತು.

ದಿನ ಹನ್ನೆರಡಾಯಿತು. ಪತ್ರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಳವಳ ಸಂಕಟ—ಆತುರ—ಹೆಚ್ಚಿತು. ನನ್ನಾಕೆಗೆ ಬರೆಯುವುದು ಬರುತ್ತದೋ? ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ತಲೆ ಹಾಕಿತು ಛೇ! ಬರೆಯಲು ಬರುತ್ತದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ಯಾತಕ್ಕೆ ಬಂತು ನನಗೆ? ಬರಬೇಕು—ಏಂಡಿತ ಬರಬೇಕು,—ಸಂದೇಹವಲ್ಲ—ಅವಳಿಗೆ ಬರಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು. ಬರಬೇಕು ಅಲ್ಲ ಬರುತ್ತಿರಬೇಕು. ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ಹಾಳು ಮನಸ್ಸೇ—ಬರುತ್ತಿರಬೇಕು ಅಲ್ಲ—ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಪ್ರಣಯ ಪತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯುವುದರಲ್ಲೇ ಸೊಗಸು ಹೆಚ್ಚು ಅಲ್ಲವೇ?

“ಪೋಸ್ಟ್” ಕೂಗಿದ ಅಂಚೆಯ ಪೇದೆ. ಎದೆಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆ ದಂಡೆಯ ಗುಂಡಿಕ್ಕೆ ದಂತಾಯ್ತು. ನಡುಗುವ ಕೈಯಿಂದ ಪ್ರೇಮಪತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ. ಒಡೆಯುವ ಮೊದಲೆ ಎದೆಗೊರಗಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದೆ—ಬಿಳಿಯ ಪಾರಿಜಾತದ ಹರಿಗೋಲು ತಿಳಿ ಮೋಡದಮೇಲೆ ತೇಲಿ ನಡೆದಿತ್ತು. ಸಾವಿರ ನಕ್ಷತ್ರ ಗೋಪುರ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಳೆದಿತ್ತು.—ನಾನು—ಅವಳು ಆ ಹರಿಗೋಲಮೇಲೆ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದೆವು ಲತಾಮಂಗೇಶಕರಳ ಕೊರಳಿನಿಂದ ಬಂದಂತಹ ಎಳೆ ಎಳೆಯಾದ ನಾದ ತಂಖೂರಿ ಶೃತಿಯೊಡನೆ ದೂರದಿಂದ ಕೇಳಿ ಬಂತು—ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಆ ಪತ್ರ ನನಗೆ ದಿವ್ಯಾನು

ಭವವನ್ನೇ ಊಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ದೊರಕಿಸಿತು. ಕಲ್ಪನೆಯ ಹರಿಗೋಲಿಂವ ವಾಸ್ತವತೆಯ ದಡ ಸೇರಿದೆ. ಕವರು ಹರಿದು ಒಳಗಿನ ಗಮಗಮಿಸುವ ಪತ್ರ ಎಳೆದೆ.

ಚೇಳು ಕಡಿಯಿತೇನು?—ಹರಿವ ಗರಗಸದಲ್ಲಿ ಶಿರವನೊಡ್ಡಿದನೇನು? ಪಾಪಾಸು ಕಳ್ಳಿಯ ಸೋಫಾದಮೇಲೆ ಹೊರಳಾಡಿದನೇನು ?

ಅಲ್ಲ—ಆ ಪತ್ರ ಪ್ರಿಯೆಸಿಯದಲ್ಲ—ಹಳೆಯ ಬಾಕಿಯ ಬಿಲ್ಲು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕಸವಿಸಿಯಾಯ್ತು. ಆ ಬಿಲ್ಲಿಗೂ ಪ್ರಿಯೆಸಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿತ್ತು. ಈ ಪ್ರೇಮ ಪತ್ರ ಬರಲೆಂದು ಕಾಯುವ ಹಕ್ಕು ಪಡೆದ, ಮದುವೆಯ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿದ ಮೈಸೂರು ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆಯ ಬಾಬತ್ತಿನ ಬಿಲ್ಲೇ ಈಗ ಬಂದದ್ದು.

ಆನಂದಾ ಕಲರ್ಪಿನ, ಒಂಟಿ—ತೆಂಗಿನ ಮರದ ಅಂಚಿರುವ ಆ ಜರತಾರೀ ಸೀತಾಂಬರ ಅವಳಿಗೆ ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಸೀರೇ ಉಟ್ಟೇ ನನಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಿರಬಹುದೆ? ಇರಬಹುದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವಳ ಪತ್ರದ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ—ಹೊಂಗನಸು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾಗ—ಅವಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟ ಸೀರೆಯ ಬಾಕಿ ಬಿಲ್ಲೇ ಬಂದಿದೆ ಎಂದಾಗ ಎಂತಹ ಕಾಕತಾಳನ್ಯಾಯ !

ಆ ಸೀರೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಚಲುವು ಮುನ್ನುಡಿಸುವುದು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವ ಮಕಮಲ್ಲಿನ ರವಿಕೆ—ಕೈಗೆ ಬಿಳಿಯ ದಂತದ ಬಳೆಗಳ ಅಲಂಕಾರ—ಹೀಗೆ ಅಣೆಯಾಗಿ ಪತ್ರ ಬರೆಯಲು ಮೇಜಿನ ಮುಂದೆ ನನಗೆ ಉತ್ತರಿಸಲು ಕುಳಿತಿರಬಹುದೆ? ನವಿರಾದ ಫೇಸ್ ಪಾಡರಿನ ವಾಸನೆ ಕೊಂಚವಾದರೂ ಆ ಪತ್ರದ ಜೊತೆ ಬಾರದೆ ಇರುತ್ತದೆಯೇ? ಆ ಹ ಹ... ಈ ಕಾಯುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸೊಗಸು. ಈ ರೀತಿಯ ಕಲ್ಪನಾ ಕಾಯುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವತೆಯ ಕರಾಳತೆಯನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ಎಷ್ಟು ಸುಲಭ !

ಮತ್ತೆರಡು ದಿನ ಇದೇ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಿತು.

“ ಪೋಸ್ಟ್ ” ಮತ್ತೆ ಕೂಗಿದ ಅಂಚೆ ಆಳು. ಮತ್ತೆ ಹೂಮಳೆ-ಸುರಿಯಿತು ಹಾಲುಜೇನಿನ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ಈಜಾಡಿದೆ ಚಂದ್ರ-ಚಕೋರ-ಕೋಗಿಲೆ ಇಂಚರ-ಯಥಾ ಪ್ರಕಾರ ಸಾಲಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡಿಹೋದವು. ತಡಮಾಡದೆ ಒಡೆದು ಓದಿದೆ

“ ಪ್ರಾಣದೇವರ ಸಮಾನರಾದ ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರ ! ಪ್ರಣಾಮಗಳು ” ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದಳು.

“ ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಕೆಮ್ಮು ಅವರ ಸ್ತ್ರೀತಿಯ ನಾಯಿ ‘ ರಾಜಿ ’ಯಿಂದಲೇ ನಾಯಿಕೆಮ್ಮು ಬಂದಿರಬೇಕು. ನನಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯಲು

ಆಗಲಿಲ್ಲ ನಾನು ಒಂದು ಕಸೂತಿ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ದಾರ ಕಳಿಸಿ. ನಿಮ್ಮ ಪಿತ್ತ ಹೋಯಿತೆ? ಖಂಡಿತ ನನಗೆ ದಾರ ಕಳಿಸಿ. ದಪ್ಪ ಹಗ್ಗದಂತಹ ದಾರವಲ್ಲ-ಹಳದಿ ಉದಾ, ನೀಲಿ, ಕೆಂಪು, ಉಂಡೆಗಳು ಬೇಕು. ಈ ಕಾಗದ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ತಂದೆಯವರು ಹೇಳಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಚರ್ಮದ ಕತ್ತಿನಪಟ್ಟಿ ಬೇಕಂತೆ ಗೆಜ್ಜೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದು, ಕೆಂಪುಬೆಲ್ಕು ಬೇಕಂತೆ ಖಂಡಿತ ದಾರಾ ಮರೆಯಬೇಡಿ”

ಇತಿ, ನಲ್ಲಿಗಳು,

ಸಂತಾನಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ಎಂದು ಪತ್ರ ಮುಗಿಸಿದ್ದಳು ಆ ನನ್ನ ಧನೋವಲ್ಲಭೆ. ನನ್ನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆಂತೆ ಅವಳ ಕಸೂತಿ ಧಾರ, ಅವರಪ್ಪನ ನಾಯಿಬೆಲ್ಕು ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಛೇ! ಪ್ರೇಮ ವನ್ನು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ತೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಳಿಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಅಲ್ಲವೆ? ದಿವ್ಯ ಅಮರ ಪ್ರೇಮ ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಇಳಿದೀತು? ಹೃದಯದಿಂದ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಅದರ ಅರಿವಾಗಬೇಕಲ್ಲವೆ? ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿ ಕ್ಷೇಮಗಳ ಸೊಗಸು ಕಾಯುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಷ್ಟು ವಾಸ್ತವ ವಾಗಿ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಕಾಯುವುದರಲ್ಲೂ ಎಷ್ಟು ಸೊಗಸು! ಅದರಲ್ಲೂ ಪ್ರಣಯ ಪತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯುವುದು ಬಹು ಸೊಗಸು.

— ದಾಶರಥಿ ದೀಕ್ಷಿತ್

ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಇರಬೇಕೇ? ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವ ಒಳ್ಳೆಯದೇ, ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ, ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ,

ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದಳಂತೆ.

ಹೌದು! ಆ ಹೆಸರಿಟ್ಟರೇನೇ ನಮ್ಮ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಅಗಿರುವಂತೆ ಆಕೆಯ ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವವೇ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಿದರೂ, ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ! ಎಂದು ಗಂಡ ಅಂದನಂತೆ!

* * * *

ಮಾಸ್ತರು ರಾಮರಾಯರು ಮನೆಗೆ ಕಿತ್ತಳೆ ಹಣ್ಣು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಭೀಮರಾಯರು “ ಪಾಪ! ಅವರ ಮನೇಲಿ ಯಾರಿಗೋ ಖಾಯಿಲೆ ಇರಬೇಕು” ಎಂದು ಕನಿಕರದಿಂದ ನುಡಿದರಂತೆ.

* * * *

ಬಸ್ಸುಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದುದರಿಂದ, ಜಟಕಾಗಳಿಗೆ ಧಕ್ಕೆ ಬಡಿದಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಸುಳ್ಳು.

—ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣದಿಂದ ಪ್ರದರ್ಶನಾಲಯಕ್ಕೆ ಜಟಕಾ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕಲ್ಲ.

ಕಲ್ಕತ್ತಾದಲ್ಲಿ ಕೊರವ

ಆಫೀಸಿನಿಂದ ವಾಪಸ್ ಬರುವಾಗ್ಗೆ ಮನೆ ಬಿನ್ನಾಣೆ ಅಂದಳು....“ ಯಾರೋ ನಶ್ಯದ ಸುಬ್ಬಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನವರ ಗಂಡ ಅಂತೆ”....“ ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರಂತೆ” “ಬೆಂಗಳೂರಿನವರಂತೆ”.....ಹಿಡಿಸಿಲಾರದ ನಗು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು! “ಅವನು ಯಾವಾಗ ಬಂದ್ತಂತೆ? ! ಕೊರವಾಕಣೇ “ ಕೊರವಾ ” ಅವನು ...ಕಾಗದವೇ ಹಾಕಲಿಲ್ಲವೇ ನನಗೇ....” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರವಾಗ್ಗೆ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಕಾಫೀ ತಂದು ಮುಂದಿಟ್ಟು.... ಕೇಳಿದಳು ನನ್ನ ಬಿರುಗಣ್ಣಿನ ಬೆಡಗಿ....| “ಅದೇನಿ ಆತ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ ಕೊಂಡ್ರೆ ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಆತನಿಗೇ ...ಮನುಷ್ಯ ನೋಡುಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಆಕಾರವಾಗಿದಾರೇ ಹೆಂಡತೀಗೇ ಆ ತರಹೆ ಹೆಸರು ಯಾರ್ನಿ ಆತ? ಆತನ ಪೂರ್ವ ಕಥೆಯೇನು ...ಅದರ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ವಿಶದೀಕರಿಸಿದರೇ ನನ್ನನ್ನ ನೀವು ಸಿನೀಮಾಕ್ಕೆ ನಾಳೇ ಭಾನುವಾರ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ” —ಖರ್ಚು ಮಿಗಿಸುವ ಆಶೆಗೆ ಕಥೆ ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.

ಅರೇ ರಾಂ! ಅವನು ಕೊರವಾ ಕಣೇ....ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಅಂತ. ಆದರೇ ನೀನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಸುಂದರ ಪುರುಷ....ಅದಕ್ಕೆ ಕರಡು ಹೆಸರು ಇಟ್ಟರೇ ತೇಜೋಪುಂಜವಾಗೀ ಇರುತ್ತೀಂತ ಆ ತರಹೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೇ ಪ್ರೀತಿ ಹೆಸರು .. ಅವನ ಹೆಂಡತೀ ಹೆಸರು ಹಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಕೇಳು....ಅವನ ಹೆಂಡತೀ ಶುಭ್ರಲಕ್ಷ್ಮೀ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಲಕ್ಷ್ಮೀನೇ ಸರಿ. ರೂಪವತೀ, ಸಂಪತ್ತುವತೀ. ಪಂಚರತ್ನ ಗೋಪಾಲರಾಯರ ಮಗಳು ಎಂದ ಮೇಲೆ ಕೇಳಬೇಕೇ? ಆಕೇ S.S L C ಓದಿದ್ದಾಗ ಫಸ್ಟ್‌ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರಲೀಂತ ಆಕೇ ತಂದೇ ಈ ಕೊರವನ್ನ ಪಾಟ ಹೇಳುಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿದರು. ಸರಿ ಕೊರವಾ B A. ಓದಿದ್ದ ಹುಡುಗ ಮುಕ್ತ ಕಂಠದಿಂದ ಮುಗ್ಧಗೇ ಪಾಟ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. ವಿಷಯ ತಿಳಿದ ಗೋಪಾಲರಾಯರು ಕೊರವನ ಹತ್ತರಷ್ಟು ರೂಪಸ್ತ ಹುಡುಗನ್ನ ಭಾವಿ ಅಳಿಯನನ್ನಾಗಿ ಆರಿಸಿದರು. ಸೊಸೇ ನೋಡಲು ರಾವ್ ಬಹುದ್ದೂರ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾವ್ ಸಾಹೇಬ್ ಮತ್ತು ಆತನ ಮಗ ಮತ್ತು ಮಂಡಳಿ ಬಂದರು. ಆ ದಿನ ಸಪ್ತಮುಖ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೊರವಾ ಸಹ ಬಂದು ಕೂತ-ದೂರದಲ್ಲಿ ಆ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಸುಬ್ಬ ಕೊರವನಿಗೇ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದಳು....ಅಭಯಾಸ್ಥ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು

ಹೂಸಬನಿಗೇ ಹಸ್ತ ಖಂಡಿತ ಕೊಡುತ್ತೇನೇ” ಅಂತ. ರಾವ್ ಬಹದ್ದೂರರ ಮಗ ಯಾವುದರಲ್ಲೂ ತೆಗೆದು ಹಾಕುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ರೂಪಸ್ಥ, ಹಣವಂತ, ಗುಣವಂತ, ವಿದ್ಯಾವಂತ ಸಹ. ಆದರೇ ಲವ್ ? ಲವ್ವಿದೆಯಲ್ಲಾ ? ! ಸುಬ್ಬು ತಂದೇ ಸುಬ್ಬುಗೇ ಹೇಳಿದ್ದರು ...ಹುಡುಗ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾದರೇ ಖಂಡಿತ ಮದುವೇ ಖಂಡಿತ ಅಂತ, ತಾಯಿ ಯಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗೀ ಸುಬ್ಬು ಹಾಗೇ ಆಗಲೀ ಅಂತ ಅಂದಿದ್ದಳು.

ವಧು ವರನನ್ನ ನೋಡಿದ್ದಾಯಿತು ವರ ವಧುವನ್ನ ನೋಡಿದ್ದಾಯಿತು. 99,9999 ಒಪ್ಪಿಗೆ ಬಂತು ವರನಿಗೇ. ಕೊನೆಯ ಐಟಂ ಆಗೀ, ರಾವ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ರವರು ಭಾವಿ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಕುರಿತು, “ ಎಲ್ಲಮ್ಮಾ ಒಂದು ಹಾಡು ಹೇಳಮ್ಮಾ.... ಎಂದರು.” ಭಾವಿ ಪತ್ನಿ ಕಂಠ ಮಾಧುರ್ಯ ಅನುಭವಿಸಲು ರಾವ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ರ ಮಗ ಕೆವಿ ನಿಮಿರಿಸಿ ಕೂತ, ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕೊರವನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಹನಿ ಸೇರಿತು ತೆಳುವಾಗೀ.. .ವರನ ಸ್ನೇಹಿತರು (ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲೇಜು ಗ್ರಾಜುಯೇಟ್ ಹುಡುಗರು) ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೂತರು ..ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ವೀಣೆ ತಂದಿಟ್ಟರು .ಸುಬ್ಬು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೂತಳು ...ನೆರೆದ ಸಭೆಯೆಲ್ಲಾ ‘ಗಂ’ನೇ ಕಾತುರತೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಸುಬ್ಬು ಸುತ್ತಲೂ ಒಂದು ಸಾರಿ ನೋಡಿದಳು. ಫಕ್ಕನೇ ಒಂದು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಖ ವಾರೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಉಡಿಯಿಂದ ಸಣ್ಣ ಡಬ್ಬಿ ತೆಗೆದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಚೆಟಿಕೇ ಕೈಗೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು “ ಸರಭರ್ ಸರಭರಾ ” ಅಂತ ಅಂದು ಬಿಟ್ಟಳು. ತಕ್ಷಣ ಕಾಫಿ ಸೂದಿಸಿದ ಬಟ್ಟೆಯೊಂದನ್ನು ಉಡಿಯಿಂದ ತೆಗೆದು ಅಗಲಿಸೀ, ಮೂಗನ್ನ ಎರಿಸಿಕೊಂಡು, ಆ ತಿಳಿಗಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ತಿಳಿನೀರನ್ನ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೋರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಒರೆಸಿಕೊಂಡಳು ..ತಕ್ಷಣ ಎರಡನ್ನು ಸರಕ್ಕನೇ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಳು.

ಸಭೆ ನಿರ್ವಿಣ್ಣವಾಯಿತು ...“ ಗುಸಗುಸಾ ” ಹಾಲಾಹಲದಂತೇ ಪಸರಿಸಿತು.

“ ಬಂದ ಗಂಡು ಪತ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲದಾದ ಒಂದೆರಡು ಸೀನು ಸೀನಿದಳು ಸುಬ್ಬು ಜೋರಾಗಿ ...ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೇ ಕೊರವ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ “ ಸುಬ್ಬು ..ನೀನು ನನ್ನವಳಾಗು ” ಎಂದುಕೊಂಡ....ಎರಡು ಸೀನು ಬಂದರೇ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲಾ . ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯಿತು....ಪಂಚರಂತ್ನರವರಿಗೇ ಏಕೇ “ ಹೆಣ್ಣುಬೇಡ ” ಎಂದರೂ ಎಂಬುದು ಈಗಲೂ ತಿಳಿಯದು !

ಬಿನ್ನಾಣೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು ...ಕಲ್ಕತ್ತದ ..ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ...ಇಳಿದುಕೊಂಡಿದಾರಂತೇ ಅಂತ ಹೇಳುವಾಗ್ಗೆ ಅವಳಿಗೇ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಬೇಕಾಯಿತು

ಶನಿ

